

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง อําเภอเมือง จังหวัดอํานาจเริญ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามลำดับต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับแนวความคิดเห็น
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินงาน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการปักกรองท้องถิ่น
4. องค์การบริหารส่วนตำบล
5. องค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1.1 ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็น (Opinion) เป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์ และอื่น ๆ ความคิดเห็นเป็นนามธรรมและเป็นส่วนที่ทำให้ทราบถึงแนวทางของการสนองตอบของบุคคลต่อสิ่งเร้า ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาถึงแนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น เพื่อให้ทราบถึงความหมายและบ่อเกิดของความคิดเห็น ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายและบ่อเกิดของความคิดเห็นไว้ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 3) กล่าวว่า ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออกทางค้านทัศนคติอย่างหนึ่ง แต่การแสดงออกความคิดเห็นนั้นมักจะมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบและเป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

นพมาศ ธีรวศิน (2539: 99) ได้กล่าวไว้ว่าความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มุขย์นั้นจะพูดจากใจจริงพูดตามสังคมหรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก์ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่มักจะถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความในใจ

จารอง เมินดี (2534: 2) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดในลักษณะที่ไม่เลือกซึ่งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นนั้นอาจถูกต้องได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคน แต่มีส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคตินี้ เนื่องจากจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

สมยศ อักษร (2546 : 13) ได้สรุปว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลหรือกลุ่มคนทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่ขึ้นอยู่กับความแน่นอนหรือความจริง แต่ขึ้นอยู่กับจิตใจด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน การติดต่อระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน สภาพแวดล้อมและมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญซึ่งการแสดงความคิดเห็นนี้อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นได้ ความคิดเห็นจึงไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายในบางสถานการณ์ความคิดเห็นอาจอยู่ในลักษณะเห็นด้วยมากหรือเห็นด้วยน้อย

บุญเรือง ชาร์คิลป์ (2534: 78) กล่าวว่าความคิดเห็นหมายถึง การแสดงออกทางวาจาของเจตคติการที่บุคคลกล่าวว่าเขามีความเชื่อ หรือความรู้สึกอย่างไรเป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลดังนั้นการวัด ความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

พิชัย คุ้มหรั่ง (2541: 17) ได้สรุปว่าความคิดเห็นคือการแสดงออกของบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีต่อสิ่งใดโดยเฉพาะด้วยการพูด การเขียน ซึ่งในการแสดงออกนี้จะต้องอาศัยพื้นความรู้ประสบการณ์และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาและประเมินค่า ก่อนที่จะมีการตัดสินใจแสดงออกซึ่งการแสดงออกความคิดเห็นนี้อาจเป็นไปในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ในบางสภาพการณ์ความคิดเห็นอาจอยู่ในลักษณะเห็นด้วยมากหรือเห็นด้วยน้อยก็ตาม

ไมเออร์ (Maier. 1955: 52) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกของทัศนคติส่วนหนึ่ง และเป็นการแปลความหมายของข้อเท็จจริง (Fact) วิถีส่วนหนึ่ง ซึ่งการแปลความหมายขึ้นอยู่กับอิทธิพลและทัศนคติของบุคคลที่มีต่อกันกับสิ่งนั้น

นันนัลลี (Nunally. 1959: 285) ได้ให้ความเห็นว่า ทั้งความคิดเห็นและทัศนคตินั้น เป็นเรื่องของการแสดงออกทางความคิดเห็นในรูปเกี่ยวกับตัวเราและความคิดเห็นนั้นยังจะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความเห็น (judgment) และความรู้ (knowledge) ในขณะที่ทัศนคตินั้นใช้กันมากในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก (feeling) ความสามารถ (preference) และได้สรุปว่าเรามักใช้คำว่า ความคิดเห็นมากกว่า ทัศนคติ

ไอร์แซก (Isaak. 1981 : 203) ให้ความหมายว่าความคิดเห็น กือ การแสดงออกทางคำพูดหรือคำตอบ ที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่ได้รับทั่วๆ ไป ซึ่งปกติแล้วความคิดเห็นต่างจากเจตคติ กือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะแต่เจตคติ จะเป็นเรื่องทั่วไป ซึ่งมีความหมายกว้างกว่า

เอยเกล และเซล โกลฟ (Engle & Snellgrove. 1969 : 593) ได้ให้คำนิยามว่า ความคิดเห็นหรือการแสดงออกทางค้านเจตคติที่ออกแบบเป็นคำพูดเป็นการสรุปโดยลง ความเห็นโดยอาศัยพื้นความรู้ที่มีอยู่เดิม

เว็บสเตอร์ (Webster. 1983 : 1254) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นกือ ความเชื่อ ที่ไม่ได้ตั้งอยู่บน ความแน่นอน หรือความรู้อันแท้จริง แต่จะตั้งอยู่ในจิตใจ ความเห็นและ การลงความเห็นของแต่ละบุคคลที่น่าจะเป็นจริงหรือไม่จากรายตามที่คิดไว้

โคลาชา (Kolasa. 1969 : 19) กล่าวว่า “ความคิดเห็น เป็นการแสดงออกของแต่ละ บุคคล ในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใด หรือเป็นการประเมินผล (evaluation) สิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ หรือความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงการลง ความเห็นของบุคคลหนึ่งในด้านข้อเท็จจริง หรือเป็นการตอบสนองสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลมาจากการ ความโน้มเอียง”

วัชรภู อาจหาญ (2542 : 8) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคล ที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีผลมาจากการความเชื่อ ความคิด และทัศนคติ ซึ่งต้องอาศัยพื้นความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคล เป็นเครื่องช่วยในการพิจารณา ก่อนที่จะตัดสินใจ แสดงออกมา การลงความคิดเห็นอาจจะเป็นไปในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งไม่อาจ บอกได้ว่าเป็นการถูกต้อง และปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นต่าง ๆ นั้น ประกอบขึ้นด้วยสิ่ง สำคัญ ๆ กือ ความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม

肖ว์ และ ไรท์ (Shaw and Wright 1967 : 320) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็น การแสดงออกซึ่งการตัดสินใจจากการประเมินค่า หรือทัศนะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ และความคิดย่อมได้รับอิทธิพลของทัศนคติ

มอร์แกน และคิง (Morgan and King 1971 : 750) กล่าวว่า ความคิดเห็นกือการยอมรับ คำพูด (statement) ที่เกิดขึ้นโดยทัศนคติ

กู้ด (Good. 1973 : 338) ให้คำจำกัดความของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นหมายถึง ความเชื่อ ความคิด หรือการลงความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการ ถูกต้อง หรือไม่

เบสท์ (Best 1977: 169) กล่าวว่า ความคิดเห็นคือการแสดงออกทางด้านความเชื่อ และความรู้สึกของแต่ละบุคคลโดยการพูด

นพมาศ ชีรเวศิน (2539: 99) ได้กล่าวไว้ว่าความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นี้จะพูดจากใจจริงพูดตามสังคมหรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ กันส่วนใหญ่นักจะถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความในใจ

สรุป ความคิดเห็น หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นการแสดงทักษะ ความคิดเห็นอาจเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้แสดงความคิดเห็น ซึ่งไม่จำเป็นต้องเหมือนกับบุคคลอื่น และอาจมีผลหรือภัยก็ได้

1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

การแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละคนต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแม้เป็นเรื่องเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไปและอาจแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาจนมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น ได้มีนักวิชาการเสนอปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นดังนี้ (จำเรียง ภาจิตตร. 2536 : 248-249)

1.2.1 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นว่า ขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคมในหลายประการ คือ

1.2.2 ภูมิหลังทางสังคม หมายถึงกลุ่มคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้เข้าร่วมกับผู้สูงอายุ ชาวเมืองกับชาวชนบท เป็นต้น

1.2.3 กลุ่มอ้างอิง หมายถึง การที่คนเราจะคนหาสมาคมกับใคร หรือกระทำสิ่งหนึ่งลิ่งใดให้แก่ผู้ใด หรือการกระทำที่คำนึงถึงจะ:inline ไปทางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกันได้ เช่น ประกอบอาชีพเดียวกัน การเป็นสมาคมกุ่ม หรือสมาคมเดียวกันเป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นด้วย

1.2.4 กลุ่มกระตือรือร้น หรือกลุ่มเลือบชา หมายถึง การกระทำใดที่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษอันจะก่อให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมาได้ ย่อมส่งผลต่อการรุกรานให้บุคคลที่เป็นสมาชิกเหล่านั้นมีความคิดเห็นที่คล้ายตามได้ไม่ว่าจะให้คล้ายตามในทางที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม ในทางตรงกันข้ามกลุ่มเลือบชาจะไม่มีอิทธิพลต่อสมาชิกมากนัก

1.3 ประเภทของความคิดเห็น

เรมเมอร์ เกจ และรัมเมล (Remmers Gage and Rummel, 1965 : 43) ได้กล่าวว่า
ความคิดเห็นมี 2 ประเภท คือ

1.3.1 ความคิดเห็นเชิงบวกสุด-เชิงลบสุด เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลงบุชา ทิศทางลบสุด ได้แก่ รังเกียจมาก ความคิดเห็นเหล่านี้/runแรงเปลี่ยนแปลงได้ยาก

1.3.2 ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ การมีความคิดต่อสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่นความรู้ความเข้าใจในทางที่ดีชอบยอมรับความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบยอมรับความรู้ความเข้าใจในทางไม่ดี ไม่ชอบรังเกียจ ไม่เห็นด้วย การวัดระดับความคิดเห็นสามารถวัดได้โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า

ศิริโสภาค์ บูรพาเดช (2532: 226-233) ได้จำแนกความคิดเห็นเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การคิดประเภทสัมพันธ์ (Associative Thinking)

1.1 การสร้างวิมานในอากาศ (Day Dreaming)

1.2 การฝัน (Night Dreaming)

1.3 การคิดเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว (Autistic Thinking)

1.4 การคิดที่เป็นอิสระ (Free Association)

1.5 การคิดที่ถูกควบคุม (Control Association)

2. การคิดโดยตรงที่ใช้ในการแก้ปัญหา (Directed Thinking)

2.1 การคิดเชิงวิชาการ (Critical Thinking)

2.2 การคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking)

อุทัย หริษุโต (2529: 80-81) ให้ความเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นของคนมีหลายระดับคือ อุทัย หริษุโต (2529: 80-81) ให้ความเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นของคนมีหลายระดับคือ อย่างผิวเผินก็มี อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้นเป็นความเห็นอย่างลึกซึ้งและติดตัวไปเป็นเวลานาน และความเห็นทั่ว ๆ ไปไม่เฉพาะอย่าง และมีอยู่เป็นระยะเวลาอันสั้น เรียกว่า opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนฐานของ พยานหลักฐานที่เพียงพอต่อ การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อยและเกิดขึ้นได้ง่าย แต่ก็สามารถตัวเริ่ว

1.4 การวัดความคิดเห็น

พรเพญ เพชรสุขศรี (2531: 3) อธิบายว่ามาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นมีอยู่ ด้วยกันหลายวิธี แต่วิธีที่แพร่หลายมี 4 วิธี คือ

1.4.1 วิธีของ瑟อร์ส โตน (Thurston's Scale) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดออกเป็นปริมาณ
แล้วเปรียบเทียบกับคำแห่งของความคิดเห็นทัศนคติไปในทางเดียวกันและสมมุติว่าเป็น

Scale ที่มีช่วงห่างกัน (Equal-Appearing Intervals)

1.4.2 วิธีกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนว
เดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติสูงต่ำแบบเปรียบเทียบกันและกันได้จาก
อันดับต่ำสุดถึงสูงสุด ได้และแสดงถึงการสะสูของข้อแสดงความคิดเห็น

1.4.3 วิธีจำแนกแบบ S-D Scale (Semantic Differential Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติ
หรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำ คุณภาพที่มีความหมายตรงกันข้าม (bipolar adjective) เช่น ดี-
เลว ขยัน-ปี้เกิบ เป็นต้น

1.4.4 วิธีวัดแบบลิกเกิท (Likert's Scale) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดทัศนคติที่นิยม
แพร่หลาย เพราะเป็นวิธีการสร้างมาตราวัดที่ง่าย ประยุกต์เวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติ
ในทางซึ่งชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความซึ่งชอบ ซึ่งอาจมีคำ ตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำ
ตอบ และให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับการให้คะแนน positive หรือทาง negative ใน
ที่นี้จะทำการวัดความคิดเห็นโดยวิธีลิกเกิท (Likert's Scale) เพราะเป็นวิธีที่ง่าย สะดวกและนิยม
กันทั่วไป

เบสท์ (Best. 1977 : 171) กล่าวว่า การวัดความคิดเห็นโดยทั่ว ๆ ไป จะต้องมี
องค์ประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่จะถูกวัด ตัวเร้า และมีการตอบสนองซึ่งจะออกแบบในระดับสูง
ต่ำมากน้อย วิธีวัดความคิดเห็นนั้นโดยมากจะใช้ตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ โดยให้
ผู้ที่จะตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถาม และผู้ถูกวัดจะเลือกตอบความคิดเห็นของคนในเวลา
นั้น การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นนั้นใช้การวัดแบบลิกเกิท โดยเริ่มตัวบ
การรวมรวมหรือการเรียงเรียงข้อความที่เกี่ยวกับความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบ ตอบว่า
เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย กับข้อความที่กำหนดให้ ซึ่งข้อความแต่ละข้อความจะมีความคิดเห็น
เดียวกัน ไม่เดียวกัน ให้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ
เลือกตอบออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนซึ่งอยู่กับข้อความว่าเป็นไปในทางเดียวกัน (เชิงนิยม
หรือไม่นิยม) เป็นข้อความเชิงบวก (Positive) หรือข้อความเชิงลบ (Negative)

การแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละคน
ต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแม้เป็นเรื่องเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไปและอาจแตกต่างกัน
ออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาจนมีอิทธิพลต่อการแสดง
ความคิดเห็น ได้มีนักวิชาการเสนอปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นดังนี้

1. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นว่า ขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคมในหลายประการ คือ (จำเรียง ภาวิชตร. 2536 : 248-249)

1.1 ภูมิหลังทางสังคม หมายถึงกลุ่มคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปจะ มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้เยาว์กับผู้สูงอายุ ชาวเมืองกับ ชาวชนบท เป็นต้น

1.2 กลุ่มอ้างอิง หมายถึง การที่คนเราจะชอบหาสมาคมกับใคร หรือกระทำสิ่ง หนึ่งสิ่งใดให้แก่ผู้ใด หรือการกระทำที่คำนึงถึงอะไรบางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกัน ให้ เช่น ประกอบอาชีพเดียวกัน การเป็นสมาชิกกลุ่ม หรือสมาคมเดียวกันเป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมี อิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นด้วย

1.3 กลุ่มกระตือรือร้น หรือกลุ่มนี้เช่น หมายถึง การกระทำใดที่ก่อให้เกิด ความกระตือรือร้นเป็นพิเศษอันจะก่อให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมาได้ ย่อมส่งผลต่อการซูงใจ ให้บุคคลที่เป็นสมาชิกเหล่านั้นมีความคิดเห็นที่คล้ายตามได้ไม่ว่าจะให้ด้วยตามในทางที่เห็น ด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม ในทางตรงกันข้ามกลุ่มนี้เช่น ไม่มีอิทธิพลต่อสมาชิกมากนัก

2. ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น ดังนี้ (Oskamp. 1977 : 119 - 133)

2.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Genetic and Physiological Factors) เป็นปัจจัยตัวแรกที่ไม่ค่อยจะได้พูดถึงมากนัก โดยมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรม จะมี ผลต่อระดับความก้าวหน้าของบุคคล ซึ่งจะมีผลต่อการศึกษา เอกคติ หรือความคิดเห็นของ บุคคลนั้นๆ ได้ ปัจจัยด้านร่างกาย เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลกระทบจากการใช้ยาเสพย์ติด จะมีผลต่อความคิดเห็นและเอกคติของบุคคล เช่น คนที่มีความคิดอนุรักษ์นิยมมักจะเป็นคนที่มี อาชญากรรม เป็นต้น

2.2 ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Direct personal experience) คือ บุคคล ได้รับความรู้สึกและความคิดต่างๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือพบเห็นต่อสิ่งต่างๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดเอกคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ เช่น เด็กทารกที่แม่ ได้ป้อนน้ำส้มกันให้ทาน เขาจะมีความรู้สึกชอบ เมื่อมาทานน้ำส้มหวาน อีก หอม ซึ่นจะ ทำให้ เขายังคงความรู้สึกต่อน้ำส้มที่ได้ทานเป็นครั้งแรกเป็นประสบการณ์โดยตรงที่เขาได้รับ

2.3 อิทธิพลจากครอบครัว (Parental influence) เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อเป็นเด็ก จะ ได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้เมื่อตอนเป็นเด็กเล็ก ๆ จะ ได้รับการ อบรมสั่งสอน ทั้งในด้านความคิด การตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย การให้รางวัลและการลงโทษ ซึ่งเด็กจะได้รับจากครอบครัว และจากประสบการณ์ที่ตนเองได้ รับมา

2.4 เอกคิตและความคิดเห็นของกลุ่ม (Group determinants of attitude) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเอกคิตของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนี้ ความคิดเห็นและเอกคิตต่างๆจะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน กลุ่ม อ้างอิงต่างๆซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตาม เป็นไปตามกลุ่มได้

2.5 สื่อมวลชน (Mass media) เป็นสื่อต่างๆที่บุคคลได้รับสื่อเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ภาพบนโทรทัศน์ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นมีความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ

ด้วยให้ผู้ใดก็ตามแสดงความคิดเห็นของเขาก็ตามนั้น วิธีที่ใช้กันโดยทั่วๆไปคือ การตอบแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ แต่ Morgan and King (1971 : 516) เสนอแนะว่า “การที่จะให้ครก็ตามออกความเห็นควรถามกันต่อหน้า (face to face) ดีกว่าที่จะให้เขาร้องขอความหรือเขียนข้อความ” ซึ่งเท่ากับแสดงว่าทั้งสองคนเห็นการสัมภาษณ์ หรือการสอบถาม ดีกว่าการตอบแบบสอบถาม เพราะการตอบแบบสอบถามนั้นจะทำให้ผู้แสดงความคิดเห็นต้องเสียเวลาภักดีการอ่านและเขียนข้อความ อันมีผลทำให้ผู้แสดงความคิดเห็นไม่อยากแสดง

จากแนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นดังกล่าว สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีผลมาจากความเชื่อ ความคิด และทัศนคติ ซึ่งต้องอาศัยพื้นความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องมือช่วยในการพิจารณา ก่อนที่จะตัดสินใจแสดงออกมาซึ่งความคิดเห็นจะแตกต่างกันไปตามปัจจัยบุคคล เช่น ความรู้ ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2. แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงาน

2.1 ความหมายของการบริหาร

กมล ชูทรัพย์ (2517 : 291) กล่าวว่าการบริหาร หมายถึง การร่วมมือดำเนินการอย่างโดยย่างหนึ่งภายในองค์การ เพื่อให้เกิดผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

กิติมา ปรีดีศิลป (2529 : 8) กล่าวว่าการบริหารเป็นการดำเนินงานโดยวิธีการต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

พยอม วงศ์สารศรี (2542 : 11) การบริหารคือ กระบวนการที่ผู้จัดการใช้ศักยภาพและกลยุทธ์ต่างๆ ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ โดยอาศัยความร่วมแรงร่วมใจของสมาชิกใน

องค์กร การตระหนักรถึงความสามารถ ความสำนึกรัก ความต้องการ และความมุ่งหวังด้านความ เกริญก้าวหน้าในการปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์กรควบคู่กันไป องค์กรจึงจะสัมฤทธิ์ผลตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้

พงศ์สัมพันธ์ ศรีสมทรพงษ์ (2533 : 22) การบริหาร หมายถึง การดำเนินงานหรือ กระบวนการใด ๆ ของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ร่วมกัน โดย ดำเนินการจัดสรรทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพเข้ามาช่วย

กิจู โภุ สาคร (2535 : 35) กล่าวไว้ว่า การบริหาร คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ย่างโดยย่างหนึ่งหรือหลาย อย่างร่วมกัน การบริหารเกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

ชงชัย สันติวงศ์ (2537: 46-48) ได้สรุปองค์ประกอบและขอบเขตเต็มประการ ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การกำหนดแผนหรือวิธีการปฏิบัติไว้เป็น การล่วงหน้าเพื่อผลสำเร็จตามที่ต้องการผลดีของการวางแผนจะช่วยป้องกันปัญหามากกว่า การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

2. การจัดองค์การ (Organizing) คือ การพัฒนาระบบงานเพื่อให้งานต่าง ๆ สามารถดำเนินไปโดยมีการประสานงานกันเป็นอย่างดี ประกอบด้วยการกำหนดตำแหน่งงาน หน่วย/แผนกงาน การมอบหน้าที่ และการจัดระเบียบการปฏิบัติต่าง ๆ ให้เป็นไปโดยมี ประสิทธิภาพสอดคลายและราบรื่น

3. การจัดสรรคนเข้าทำงาน (Staffing) เป็นความพยายามในการจัดหาคนที่มี ความรู้ ความสามารถที่พร้อมอาจปฏิบัติงานตามแผนงาน และองค์การที่กำหนดไว้ที่ ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ตั้งแต่การคัดเลือก การปฐมนิเทศ การอบรมและพัฒนา และการ ประเมินผลงานต่าง ๆ เพื่อให้เกิดขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานแก่บุคลากร

4. การสั่งการ (Commanding) คือ การชักนำและช่วยเหลือให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ทำงานของตนอย่างดีโดยอาศัยวิธีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี ทำงานของตนอย่างดีโดยอาศัยวิธีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี

5. การควบคุม (Controlling) เป็นกิจกรรมที่จะให้แน่ใจว่าการกระทำต่าง ๆ เป็นไปตามแผนที่วางไว้หรือไม่ ซึ่งจำเป็นต้องมีการวัดผลงานที่ให้ทำไปเปรียบเทียบกับ เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้

จากความหมายของการบริหารที่นักวิชาการหลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหารเป็นกิจกรรมของกลุ่มนักศึกษาที่ร่วมมือกันทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ร่วมกันโดยใช้กระบวนการและทรัพยากรในการบริหารที่เหมาะสม

2.2 ทรัพยากรบริหาร

ทรัพยากรบริหารมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการบริหาร และปัจจัยที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการ คือ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และการบริหารจัดการ หรือเรียกว่า 4 M การที่จัดว่า ปัจจัยทั้ง 4 เป็นปัจจัยพื้นฐานในการบริหาร มีดังนี้ (สมพงษ์ เกณฑ์สิน. 2531 : 7 - 9)

2.2.1 ด้านบุคลากร คนหรือบุคลากรเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญยิ่งในการบริหาร หน่วยงานซึ่งจำเป็นต้องมีบุคลากรที่มีคุณภาพ คือบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับงานที่ปฏิบัติ ดังนั้นจึงถือได้ว่าเป็นภารกิจของผู้บริหารที่จะต้องใช้ ความรู้ความสามารถที่จะได้มาซึ่งบุคลากรที่มีคุณภาพ นับตั้งแต่การสรรหา การฝึกอบรมเพื่อ ยกระดับความสามารถของบุคลากร รวมถึงมีวิธีการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ อีกด้วย

2.2.2 ด้านงบประมาณ งบประมาณ หมายถึง แผนเบ็ดเสร็จที่แสดงออกในรูป ของตัวเงินที่ต้องใช้จ่ายในการดำเนินงานในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งด้านงบประมาณมีความสำคัญอย่างยิ่งในการบริหารงาน เพราะงบประมาณ เป็นแผนสำหรับอนาคต โดยหลักการแล้วในการบริหารงบประมาณนั้น รวมถึงการจัดทำ งบประมาณประจำปี การจัดทำงบประมาณเพิ่มเติม การจัดทำแผนการใช้งบประมาณ การแก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณการของงบประมาณอุดหนุน และการประเมินผลการใช้งบประมาณ

2.2.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์ การบริหารงานด้านวัสดุอุปกรณ์ เป็นการดำเนินการที่ เกี่ยวกับการใช้วัสดุ ครุภัณฑ์ อุปกรณ์ ตลอดจนเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยการดำเนินการที่ ครอบคลุมถึงการศึกษางานที่ต้องใช้วัสดุอุปกรณ์ การสำรวจ การรับรู้ความจำเป็นในการใช้ วัสดุอุปกรณ์ขององค์การ กระบวนการจัดซื้อ กระบวนการใช้งาน การให้บริการ รวมถึง การเก็บนำร่องรักษา

2.2.4 ด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการมีความสำคัญยิ่ง เพราะ เป็นกิจกรรมที่เป็นของบุคคลหรือกลุ่มนบุคคลที่มีการร่วมมือ ร่วมแรงร่วมใจกันในการ ปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การบริหารเป็นกิจกรรมที่เริ่มต้นตั้งแต่การวางแผน การจัดองค์การ การบังคับบัญชาสั่งการ การประสานงาน รวมถึงการควบคุม ซึ่งในแต่ละหน้าที่ต้องกล่าวอาจมี รายละเอียดปีกย่อยแตกต่างกันไป ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะและชุดมุ่งหมายขององค์การ เช่น ถ้าเป็นองค์การของรัฐก็จะเน้นในเรื่องการให้บริการที่มีประสิทธิภาพ ถ้าเป็นองค์การเอกชน จะมีเรื่องของกำไรเข้ามายเป็นส่วนสำคัญอีกด้วย

จากความหมายของทรัพยากรบริหารที่นักวิชาการหลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าทรัพยากรบริหารเป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นของการบริหารซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 4 ประการ หรือ 4M ประกอบด้วย ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านการบริหารจัดการ

2.3 ความสำคัญของการบริหาร

สมพงษ์ เกษมสิน (2526: 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารว่า

1. ช่วยให้การดำเนินธุรกิจร่วมกันอย่างราบรื่น
2. ช่วยให้องค์กรต่าง ๆ ขยายตัวได้อย่างรวดเร็วทันกับการเปลี่ยนแปลง

ทางสังคม

3. การบริหารเป็นเครื่องมือที่ถึงความเรียบง่ายหน้าของสังคม
4. เป็นวิธีสำคัญที่จะนำสังคมและโลกไปสู่ความเรียบง่ายหน้า
5. ช่วยให้ทราบถึงแนวโน้มทั้งด้านความเรียบง่าย และความตื่นเต้นของสังคมในอนาคต

ยกซัย กีฤาพันธ์ (2542: 23) ได้ให้ความสำคัญขององค์ประกอบการบริหารงาน ความสำเร็จการบริหารงานมักจะเกิดขึ้นอยู่กับความสามารถในการจัดการ 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการทำงาน (Goal and objectives) หมายถึง ความหมายในการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน ตลอดจนปัญหาต่างๆ ที่กำลังเผชิญอยู่ แล้วนำมาร่างแผนกำหนดเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบทิศทางของการปฏิบัติงาน หรือสิ่งที่ต้องการในอนาคตนั้นเอง

2. การกำหนดภารกิจ และกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติ (Tasks and activities) หมายถึงความสามารถในการคิดเพื่อพัฒนาทางเลือกในการปฏิบัติงานต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภารกิจหลัก ภารกิจรองหรือกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

3. การกำหนดคน (People) หมายถึงความสามารถในการศึกษา และวิเคราะห์ พฤติกรรมในการทำงานของผู้ร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อเป็นประโยชน์ในการมอบหมายงาน

จากความสำคัญของการบริหารที่นักวิชาการหลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ข้างต้น สรุป การบริหารมีความสำคัญ เพราะว่าช่วยให้องค์กรต่าง ๆ ขยายตัวได้อย่างรวดเร็วทันกับ

การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคม โดยจะนำสังคมและโลกไปสู่ความเจริญก้าวหน้าและเป็นตัวบ่งชี้ให้ทราบถึงแนวโน้มทั้งด้านความเจริญ และความเสื่อมของสังคมด้วย

2.4 กระบวนการบริหาร

ทรงษิ สนัตติวงศ์ (2537 : 46-48) ได้สรุปองค์ประกอบและขอบเขตแต่ละประการ

ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การกำหนดแผนหรือวิธีการปฏิบัติไว้เป็นการล่วงหน้าเพื่อผลสำเร็จตามที่ต้องการผลดีของการวางแผนจะช่วยป้องกันปัญหามากกว่าการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

2. การจัดองค์การ (Organizing) คือ การพัฒนาระบบงานเพื่อใช้งานต่าง ๆ สามารถดำเนินไปโดยมีการประสานงานกันเป็นอย่างดี ประกอบด้วยการกำหนดตำแหน่งงานหน่วย/แผนกงาน การมอบหน้าที่ และการจัดระเบียบการปฏิบัติต่าง ๆ ให้เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพสอดคล้องและราบรื่น

3. การจัดสรรคนเข้าทำงาน (Staffing) เป็นความพยายามในการจัดหาคนที่มีความรู้ ความสามารถที่พร้อมอาจจะปฏิบัติงานตามแผนงาน และองค์การที่กำหนดไว้ที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ตั้งแต่การคัดเลือก การปั้นนิเทศ การอบรมและพัฒนา และการประเมินผลงานต่าง ๆ เพื่อให้เกิดขรัญกำลังใจในการปฏิบัติงานแก่นักลูกค้า

4. การสั่งการ (Commanding) คือ การซักนำและช่วยเหลือให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทำงานของตนอย่างดีโดยอาศัยวิธีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี

5. การควบคุม (Controlling) เป็นกิจกรรมที่จะให้แน่ใจว่าการกระทำต่าง ๆ เป็นไปตามแผนที่วางไว้หรือไม่ ซึ่งจำเป็นต้องมีการวัดผลงานที่ให้ทำไปเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้

จากความหมายของการบริหารที่นักวิชาการหลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าการบริหารเป็นกิจกรรมของกลุ่มนบุคคลที่ร่วมมือกันทำการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน โดยใช้กระบวนการและทรัพยากรบริหารที่เหมาะสมร่วมกัน โดยใช้กระบวนการและทรัพยากรบริหารที่เหมาะสม

กูลิก และ อุรวิค (Gulick and Urwick) “ได้สรุปกระบวนการบริหารไว้ใน “Paper on the Science of Administration” ว่า กระบวนการบริหารย่อมประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 7 ประการ หรือที่เรียกว่า “POSDCoRB Model” ซึ่งอธิบายตามความหมายได้ดังนี้ (สัญญา สัญญา วิรัตน์. 2540 : 47)

1. P = Planning หมายถึง การวางแผนงาน ซึ่งจะต้องคำนึงถึงนโยบาย (Policy) ทั้งนี้เพื่อให้แผนงานที่กำหนดขึ้น ไว้มีความสอดคล้องกันในการดำเนินงาน แผนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้ความรู้ในทางวิชาการและวิชาณิตยานิจชัยเหตุการณ์ในอนาคตแล้ว กำหนดวิธีการ โดยถูกต้องอย่างมีเหตุมีผล เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยถูกต้องและสมบูรณ์

2. O = Organizing หมายถึง การจัดส่วนราชการหรือองค์การ ซึ่งใน การศึกษานางแห่งกีฬาราชการรวมไปกับการปฏิบัติงานหรือวิธีการจัดการ (Management) ด้วย เรื่องการจัดแบ่งส่วนงานนี้จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน เช่น การจัดแบ่งงาน จัดตามลักษณะของงานเฉพาะอย่าง (Specialization) ที่ได้ นอกจานนี้อาจพิจารณาในแง่ของ การควบคุม (Control) และหรือพิจารณาในแผ่นหน่วยงาน (Organization) เช่น หน่วยงานหลัก (Line) หน่วยงานที่ปรึกษา (Staff) หรือบางที่เรียกเป็นหน่วยงานหลัก (Line) หน่วยแนะนำ หรือที่ปรึกษา (Staff) และหน่วยงานช่วยเหลือหน่วยงานอนุกร (Auxiliary) เป็นต้น

3. S = Staffing หมายถึง การจัดหาบุคคลและเข้าหน้าที่มาปฏิบัติงานให้ สอดคล้องกับการจัดแบ่งหน่วยงานที่แบ่งไว้หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งหมายถึง การจัดการเกี่ยวกับ การบริหารบุคคล (Personnel Administration) เพื่อให้ได้บุคคลที่มีความสามารถมาปฏิบัติงาน ให้เหมาะสม (Competent Man for Competent Job) หรือ Put the Right Man on the Right Job กับรวมถึงการที่จะเสริมสร้างและช่างไว้ซึ่งสัมพันธภาพในการทำงานของคนงานและ พนักงานด้วย

4. D = Directing หมายถึง การศึกษาวิธีการอำนวยการ รวมทั้งการควบคุม งานและนิเทศก์งาน ตลอดจนศิลปะในการบริหารงาน เช่น ภาวะผู้นำ (Leadership) มนุษยสัมพันธ์ (Human Relations) และการจูงใจ (Motivation) เป็นต้น

5. Co = Coordinating หมายถึง ความร่วมมือประสานงาน เพื่อให้ การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและราบรื่น ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการที่จะช่วยให้ การประสานงานดีขึ้น เพื่อช่วยแก้ปัญหาข้อขัดข้องในการปฏิบัติงาน การร่วมมือประสานงาน เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากในการบริหาร เพราะเป็นกิจวัตรประจำวันที่จะต้องพึงกระทำใน การปฏิบัติงานและเป็นสิ่งที่มีอยู่ในทุกระดับของงาน การร่วมมือประสานงานเป็นหน้าที่ของ ผู้บังคับบัญชาที่จะต้องจัดให้มีขึ้นในหน่วยงานของตน เพราะเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะช่วย ให้เกิดความสำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ

6. R = Reporting หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงาน ตลอดรวมถึง การประชาสัมพันธ์ (Public relations) ที่จะต้องแจ้งให้ประชาชนทราบด้วย อันที่จริง การรายงานนี้มีความสัมพันธ์กับการติดต่อสื่อสาร (Communication) อยู่มาก การรายงาน โดยทั่วไปหมายถึงวิธีการของสถาบันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูล แก่ผู้สนใจมาคิดต่อสอบตามผู้บังคับบัญชาและหรือผู้ร่วมงาน ฯลฯ ความสำคัญของการรายงาน นี้อยู่ที่จะต้องอยู่บนฐานความจริง

7. B = Budgeting หมายถึง การงบประมาณ โดยศึกษาให้ทราบถึงระบบ และกรรมวิธีในการบริหารเกี่ยวกับงบประมาณและการเงิน ตลอดจนการใช้วิธีการงบประมาณ และแผนงานเป็นเครื่องมือในการควบคุมงาน วิธีการบริหารงบประมาณโดยทั่วไปมักมีวงจรที่ คล้ายคลึงกันอย่างที่เรียกว่า “วงจรบประมาณ” (Budget Cycle) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

7.1 การเตรียมงบประมาณและการเสนอขออนุมัติ (Executive Preparation and Submission)

7.2 การพิจารณาให้ความเห็นชอบของฝ่ายนิติบัญญัติ (Legislation Authority)

7.3 การดำเนินการ (Execution)

7.4 การตรวจสอบ (Audit)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า กระบวนการบริหาร หมายถึง การดำเนินงานต่าง ๆ ขององค์กร โดยอาศัยความร่วมแรงร่วมใจในการปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์กร เพื่อให้ การบริหารหรือการดำเนินงานนั้นประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. แนวคิดเกี่ยวกับการปักครองส่วนห้องถิน

3.1 ความหมายของการปักครองห้องถิน

อุทัย หริรุณโต (2543 : 2) ได้ให้ความหมาย การปักครองห้องถิน หมายถึง การปักครองที่รัฐบาลมอบอำนาจให้ประชาชนในห้องถินได้ห้องถินหนึ่งการจัดการปักครอง และดำเนินกิจการบางอย่าง โดยดำเนินการกันเองเพื่อบำบัดความต้องการของคนการบริหารงาน ของห้องถินมีการจัดเป็นองค์การมีเจ้าหน้าที่ซึ่งประชาชนเลือกตั้งขึ้นมาทั้งหมด หรือบางส่วน ทั้งนี้มีความเป็นอิสระในการบริหารงาน แต่รัฐบาลต้องควบคุมด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามความ

หมายความว่าการควบคุมของรัฐบาลได้ไม่เพื่อการปกครองท้องถิ่นเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดขึ้น

ประทาน คงฤทธิศึกษานคร (2540 : 30) ได้ให้ความหมาย การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองท้องถิ่นเป็นระบบการปกครองที่เป็นผลลัพธ์ของการกระจายอำนาจทางการปกครองของรัฐ และโดยนัยนี้จะเกิดองค์การท่าน้ำที่ปกครองโดยคนในท้องถิ่นนั้น ๆ องค์การนี้จัดตั้งและถูกควบคุมโดยรัฐบาลแต่ก็มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย และควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเอง

ชูสกัด เที่ยงตรง (2520 : 12) ได้ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นว่าเป็นการปกครองที่รัฐบาลกลางมอบอำนาจให้หรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองที่เกิดขึ้นจากหลักการกระจายอำนาจ ให้มีอำนาจในการปกครองร่วมรับผิดชอบทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วนในการบริหารภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่และ autonomy ของตนที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย

ชอลโลว์ (Holloway. 1951 : 101 – 103) ได้ให้ความหมายการปกครองท้องถิ่นหมายถึง องค์การที่มีอำนาจเด็ดที่แน่นอน มีประชากรตามหลักที่กำหนดไว้มีอำนาจปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตนเองและมีสภาพท้องถิ่นที่มีสมាមิค ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน

ร็อบสัน (Robson. 1953 : 574) ได้ให้ความหมายการปกครองท้องถิ่นว่าหมายถึง หน่วยการปกครองซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้นและให้อำนาจการปกครองตนเอง (Autonomy) มีสิทธิตามกฎหมาย (Legal Rights) และต้องมีองค์กรที่ปกครองตนเอง (Necessary Organization) เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ

คลาร์ก (Clarke. 1967 : 87 – 89) ได้ให้ความหมายว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครองที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการให้บริการประชาชนในเขตพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใด โดยเฉพาะ และหน่วยปกครองนี้จัดตั้งและอยู่ในความดูแลของรัฐบาลกลาง

วิท (Wit. 1967 : 14 – 1) ได้ให้ความหมาย การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจ หรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อปฏิโภคสถานให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมกันทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วนในการบริหารท้องถิ่น ตามหลักการที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจากการประชาชนในท้องถิ่นแล้วรัฐบาลของท้องถิ่นย่อมเป็นรัฐบาลของประชาชนโดยประชาชนเพื่อประชาชน ดังนั้นการบริหารการปกครองท้องถิ่นจึงเป็นต้องมีองค์กรของตนเองอันเกิดจาก

การกระจายอำนาจของรัฐบาลกลางโดยให้องค์กรอันมีได้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลกลาง มีอำนาจในการตัดสินใจและบริหารภายใต้ห้องดินในเขตอำนาจของตน

มนตากุ (Montagu. 1984 : 574) ได้ให้ความหมาย การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่นได้มีการเดือดตั้งโดยอิสระเพื่อเลือกผู้มีหน้าที่บริหารการปกครองท้องถิ่น มีอำนาจอิสระพร้อมความรับผิดชอบ ซึ่งตนสามารถที่จะใช้ได้โดยปลดขาดจากการควบคุมของหน่วยการบริหารราชการส่วนกลางหรือภูมิภาค แต่ทั้งนี้หน่วยปกครองท้องถิ่นยังต้องอยู่ภายใต้บทบังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ ไม่ได้กล้ายึดรัฐใหม่อิสระแต่อย่างใด

ซัดดี (Sady) ได้ให้ความหมาย การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครอง ทางการเมืองที่อยู่ในระดับต่ำจากรัฐ ซึ่งก่อตั้งโดยกฎหมาย และมีอำนาจอย่างเพียงพอที่จะทำกิจกรรมในห้องถิ่นด้วยตนเอง รวมทั้งอำนาจการขัดเก็บภาษีเจ้าหน้าที่ของหน่วยปกครอง ห้องถิ่นดังกล่าวอาจได้รับการเดือดตั้งและแต่งตั้งโดยห้องถิ่นก็ได้ จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองระดับรองจากรัฐ ซึ่งรัฐจัดตั้งขึ้นเพื่อกระจายอำนาจ การปกครองทั้งการเมือง การบริหาร ให้ประชาชนในห้องถิ่นจัดการปกครองและดำเนินการ บางอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาและสนองตอบความต้องการของตนเอง โดยมีอำนาจอิสระใน การปกครองตนเอง กำหนดนโยบายและทราบงานของตนเองภายใต้ขอบเขตของกฎหมายและอยู่ในการกำกับดูแลของรัฐ มีพื้นที่การปกครองของตนเองที่แน่นอนชัดเจน (อุทัย หรัญโญ. 2543 : 4)

สรุป การปกครองท้องถิ่น หมายถึงการปกครองที่รัฐบาลกลางมอบอำนาจให้ หรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการบริหารส่วนท้องถิ่น ในการบริหาร ภายใต้ขอบเขตอำนาจ หน้าที่ และอณาเขตของตน เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในห้องถิ่นได้มีอำนาจบริหารร่วมกัน และเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องถิ่น และสามารถตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานของคนในห้องถิ่น ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

3.2 ลักษณะของการปกครองท้องถิ่น

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช (2546 : 6 – 10) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของ การปกครองท้องถิ่น มีดังนี้

3.2.1 การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองของชุมชนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรัฐ หรือประเทศ ชุมชน หรือ community หมายถึง ผู้คนที่อยู่ร่วมกัน ตั้งบ้านเรือนเป็นหลักแหล่งอยู่ในพื้นที่เดียวกัน ใช้ทรัพยากรร่วมกัน โดยทั่วไปสามารถของชุมชนมักมีความเกี่ยวพันกันทางใด

ทางหนึ่ง หรือ หลาย ๆ ทาง เช่น มีเชื้อสายเพ้าพันธุ์เดียวกัน พุดภาษาเดียวกัน มีวัฒนธรรม ประเพณีเดียวกัน สามารถของชุมชนท้องถิ่นแต่ละแห่งมักมีความรู้สึกผูกพันเป็นพวกพ้อง เดียวกัน และมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกัน

3.2.2 ชุมชนท้องถิ่นจะต้องมีอัตโนมัติ (autonomy) หรืออำนาจอิสระในการปกครองตนเอง เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นสามารถปกครองตนเองได้อย่างอิสระตามเจตนาของตน ของประชาชนในท้องถิ่น ชุมชนท้องถิ่นจำเป็นที่จะต้องมีอัตโนมัติ หรืออำนาจอิสระอย่าง พอดีเพียงในการดำเนินกิจการของท้องถิ่น ซึ่งหมายถึง ชุมชนท้องถิ่นสามารถตัดสินใจด้วย ตนเองได้อย่างเป็นอิสระในกิจการที่อยู่ในอำนาจของท้องถิ่น สามารถปฏิบัติหน้าที่ให้เกิด ประโยชน์แก่ท้องถิ่นสมดังเจตนาของตนของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง มีอิสระในการบริหารงานมีความคล่องตัวสามารถแก้ปัญหาของท้องถิ่นได้อย่างทันท่วงที ที่สำคัญที่สุด คือสามารถดำเนินงานได้อย่างอิสระต้องตรงตามความประสงค์ของประชาชนในท้องถิ่น

3.2.3 ชุมชนท้องถิ่นจะต้องมีสิทธิตามกฎหมาย (legal rights) ใน การปกครองตนเอง สิทธิของชุมชนท้องถิ่นจะต้องได้รับการยอมรับอย่างถูกต้องตามกฎหมาย พร้อมทั้ง กำหนดฐานะ สิทธิ อำนาจ ตลอดจนหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รูปแบบต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกองค์กรจะมีฐานะเป็นนิติบุคคล (juristic person หรือ legal person) การมีฐานะเป็นนิติบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย มีความสามารถในการ ดีลสิทธิ มีความสามารถในการใช้สิทธิ และมีสิทธิใช้อำนาจดำเนินกิจการของท้องถิ่นตามที่ กฎหมายกำหนด เช่น อำนาจในการบัญญัติกฎหมายของท้องถิ่น อำนาจในการกำหนด งบประมาณของท้องถิ่น

4. ชุมชนท้องถิ่นจะต้องมีองค์กรที่จำเป็นในการปกครองตนเอง (Necessary organizations) เพื่อทำหน้าที่ใช้อำนาจที่รัฐบาลได้กระจายให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ได้แก่

4.1 หน้าที่ด้านนิติบัญญัติ ได้แก่ สภาท้องถิ่น มีหน้าที่ในการออกกฎหมาย การอนุมัติงบประมาณ และควบคุมการบริหารท้องถิ่น

4.2 หน้าที่ด้านบริหาร ได้แก่ ผู้บริหารคนเดียว หรือคณะกรรมการ หน้าที่ในการกำหนดแผนงานและโครงการ จัดทำงานงบประมาณ และดำเนินกิจการท้องถิ่นให้มี ประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

5. ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองของท้องถิ่น อย่างกว้างขวาง

ถิชิต ชีรเวคิน (2533 : 32) กล่าวว่า ลักษณะของการปักกรองท้องถิ่น มี 4 ประการ ดังนี้

1. มีความเป็นอิสระอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลในส่วนกลางน้อยมาก พนักงานท้องถิ่นบ่อมอยู่ภายใต้กฎหมายและข้อบังคับของการบริหารงานส่วนบุคคลของ ท้องถิ่นเอง พร้อมทั้งได้รับเงินเดือนจากบประมาณขององค์การบริหารตนเองท้องถิ่นด้วย
2. องค์การบริหารตนเองท้องถิ่นเป็นนิติบุคคล เป็นเอกเทศ ตั้งขึ้นโดย กฎหมายแยกจากส่วนกลาง มีขอบเขตการบริหารงานที่แน่นอนและมีคณะผู้บริหาร ที่เลือกตั้ง จากระดับชาติในท้องถิ่นนั้น
3. มีอำนาจอิสระในการคลัง เช่น การจัดเก็บบัญชี และการหารายได้ ขึ้น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด รวมไปถึงการจัดทำงบประมาณเอง
4. มีอำนาจอิสระในการรายงานนโยบายและมีการบริหารงานของตนเอง ไม่ต้อง ขอคำสั่งจากราชการบริหารส่วนกลางก่อน ถ้าหากองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นมีแต่เพียงอำนาจ หน้าที่ในการเสนอ ข้อแนะนำ หรือให้คำปรึกษาโดยไม่มีอำนาจในการปฏิบัติด้วยแล้ว ก็ไม่ถือ ว่าเป็นการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

บุญรงค์ นิลวงศ์ (2522 : 17) ได้กล่าวถึงลักษณะการปักกรองท้องถิ่น ไว้ดังนี้

1. เป็นองค์กรนิติบุคคล (Legal Person) โดยแยกจากการบริหาร ส่วนกลางมีงบประมาณ ทรัพย์สินและมีเจ้าหน้าที่เป็นของตนเอง สามารถจัดทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้เอง เหตุที่องค์การปักกรองท้องถิ่นเป็นนิติบุคคลก็ เพราะว่าจะทำให้ ท้องถิ่นได้เป็นตัวของตัวเอง และมีอิสระในการดำเนินกิจกรรมตัญญานุกමต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้อง อาศัยองค์กรของรัฐ

2. มีการเลือกตั้ง (Election) การเลือกตั้งนี้อาจเป็นการเลือกตั้งทั้งหมด คือ เลือกตั้งทั้งสภาท้องถิ่นและฝ่ายบริหาร หรือจะมีการเลือกตั้งแต่เพียงบางส่วนก็ได้ ทั้งนี้ เพราะ มีความเชื่อว่า การเลือกตั้งเป็นวิถีทางที่ดีที่สุดที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมใน การปักกรอง

3. มีอำนาจอิสระ (Autonomy) คือมีอำนาจในการดำเนินการที่ได้รับมอบหมาย ได้เอง โดยมีงบประมาณและเจ้าหน้าที่ของตนเอง และไม่ต้องรอรับคำสั่งจากส่วนกลางแต่อย่างใด แต่อำนาจอิสระนี้มีมากจนเกินไปอย่างสิ้นเชิงจากรัฐไม่ได้ จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลจาก รัฐบาลหรือตัวแทนของรัฐบาล

สรุป การปักครองท้องถิ่นเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการปักครองท้องถิ่นโดยทุกคนจะมีส่วนร่วม เพื่อประโยชน์โดยส่วนรวมของท้องถิ่นและประโยชน์ของประชาชนเอง และท้องถิ่นมีอำนาจอิสระในการวางแผน หรือนโยบายรวมถึงการบริหารงานของตนเอง

3.3 วัตถุประสงค์ของการปักครองท้องถิ่น

พระราชบัญญัติ (2539 : 15) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการปักครองท้องถิ่นไว้ดังนี้

1. เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าในการบริหารประเทศจะต้องอาศัยเงินงบประมาณเป็นหลัก หากจัดให้มีการปักครองท้องถิ่น หน่วยการปักครองท้องถิ่นนั้น ๆ อาจไม่เพียงพอ ดังนั้น หากจัดให้มีการปักครองท้องถิ่น หน่วยการปักครองท้องถิ่นนั้น ๆ ที่สามารถมีรายได้ มีเงินงบประมาณของตนเองเพียงพอ ที่จะดำเนินการสร้างสรรค์ความเจริญให้กับท้องถิ่นได้ จึงเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก การแบ่งเบา นี้เป็นการแบ่งบทบาทในด้านการเงิน ตัวบุคคล ตลอดจนเวลาที่ใช้ในการดำเนินการ
2. เพื่อสนับสนุนต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เนื่องจากประเทศมีขนาดกว้างใหญ่ ความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องที่ ย่อมมีความแตกต่างกัน การรอรับการบริหารจากรัฐบาลแต่อย่างเดียว อาจไม่ตรงตามความต้องการที่แท้จริงและล่าช้า หน่วยการปักครองท้องถิ่นที่มีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้นำบริหารเท่านั้น จึงจะสามารถตอบสนับสนุนความต้องการนั้นได้
3. เพื่อความประหยัด โดยที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่างกัน สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนก็ต่างไปด้วย การจัดตั้งหน่วยปักครองท้องถิ่นขึ้นจึงมีความจำเป็น โดยให้อำนาจ หน่วยการปักครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีอากร ซึ่งเป็นวิธีการหารายได้ให้กับท้องถิ่นเพื่อนำไปใช้ในการบริหารกิจการของท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาล ที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นทั่วประเทศเป็นอันมาก และแม้จะมีการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลไปให้บ้างแต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างรอบคอบ
4. เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปักครองระบบประชาธิปไตยในระดับชาติ เพราะการปักครองท้องถิ่นเป็นการจำลองการปักครองระดับชาติ เพราะมีการแยกอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร

พระบาท เทพปัญญา (2527 : 5-6) อธิบายว่า การปักครองท้องถิ่นมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เพื่อทำให้บริการซึ่งบุคคลหรือเอกชนไม่ใช่จัดทำให้ได้หรือไม่อยู่ในฐานะที่จะจัดหา ให้ได้ในลักษณะเช่นนี้รัฐบาลหรือหน่วยปกครองท้องถิ่นจะจัดบริการผู้เสียภาษีให้ได้รับความคุ้มครอง ได้รับสวัสดิการและความสะดวกในการดำเนินชีวิต

2. เพื่อทำเกี่ยวกับความขัดแย้ง เนื่องจากการดำเนินชีวิตของบุคคลอาจจะเกิดความขัดแย้งกับเพื่อความคิดเห็นและผลประโยชน์แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะมีการอภิปรายถูกเลี้ยงกันอย่างมีเหตุผลหรือมีการโต้แย้งกันอย่างรุนแรง หรืออาจจะมีการติดสินบนหรือมีการต่อสู้กัน กรณีเช่นนี้ รัฐบาลหรือหน่วยปกครองท้องถิ่นจะต้องเข้ามาแก้ไข โดยการเข้ามาดำเนินกฎหมายที่ควบคุมการขัดแย้ง เป็นผู้ประสานประนอมหรือแบ่งผลประโยชน์ หรือเป็นผู้ตัดสินกรณีพิพาท ทั้งสองฝ่ายจะต้องเชื่อฟังและยอมรับคำตัดสินนั้น

3. เพื่อแบ่งเบาภาระและการเป็นตัวแทนของแต่ละส่วนของประเทศ การจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ที่จะแบ่งเบาภาระของส่วนกลางให้ท้องถิ่นจัดการปกครองด้วยตนเอง เพื่อเป็นการฝึกหัดการปกครองด้วยตนเองสำหรับประเทศที่ยังไม่พัฒนา แต่สำหรับประเทศที่พัฒนาแล้วนั้น ถือว่าการปกครองท้องถิ่นจะเป็นตัวแทนของประเทศส่วนหนึ่งในการสร้างความเรียบให้แก่ประเทศ อย่างเช่นชาวเมริกันมีความเห็นว่า การปกครองท้องถิ่นจะเป็นส่วนช่วยเสริมสร้างชีวิตที่เป็นประชาธิปไตย หรือแม้แต่สาธารณรัฐประชาชนจีนและรัสเซียก็คาดหวังเช่นเดียวกัน แต่อาจจะดำเนินการแตกต่างกัน

สรุป วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลาง ซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้บริหาร จึงสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้ตรงตามความต้องการที่แท้จริงและที่สำคัญที่สุดก็คือ เป็นการส่งเสริมระบบประชาธิปไตย

3.4 โครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 284 ได้กำหนดโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ดังนี้

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาพท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นสามารถสภาพท้องถิ่นต้องมากจากการเลือกตั้ง คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากการเห็นชอบของสภาพท้องถิ่น

การเลือกตั้งสามารถสภาพท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่มาจาก การเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ให้ใช้ชื่อออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ สามารถสภาพท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น มีวาระการดำรงตำแหน่ง คราวละสี่ปี

คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นจะเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือของราชการ ส่วนท้องถิ่น และจะมีผลประโยชน์ขัดกับการดำรงตำแหน่งตามที่กฎหมายบัญญัติได้

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้มีสิทธิลงมติรับเลือกตั้ง หลักเกณฑ์และวิธีการ เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

ในกรณีที่คณะผู้บริหารท้องถิ่นต้องพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือผู้บริหารท้องถิ่นพ้นจากตำแหน่งและจำเป็นต้องมีการแต่งตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นเป็นการชั่วคราว มิให้นำ บทบัญญัติวรรคสาม และวรรคหก มาใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ การจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่มีโครงสร้างการบริหารที่แตกต่าง จากที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้ ให้กระทำได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหาร ท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้ง

ให้นำบทบัญญัติตามมาตรา 265 มาตรา 266 มาตรา 267 และมาตรา 268 มาใช้บังคับ กับสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น แล้วแต่กรณี ด้วยโดยอนุโลม

3.5 การตรวจสอบของประชาชน

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 285 และ 286
ได้บัญญัติการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ดังนี้

ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เห็นว่าสมาชิกสภา ท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ไม่สมควร ดำรงตำแหน่งต่อไป ให้มีสิทธิลงคะแนนเสียงถอนออกถอนสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้นั้นพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ จำนวนผู้มีสิทธิเข้าชื่อ หลักเกณฑ์และวิธีการเข้าชื่อ การตรวจสอบรายชื่อ และการลงคะแนนเสียง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิเข้าชื่อ ร้องขอต่อ ประธานสภาท้องถิ่น เพื่อให้สภาท้องถิ่นพิจารณาออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ได้จำนวนผู้มีสิทธิเข้าชื่อ หลักเกณฑ์และวิธีการเข้าชื่อ รวมทั้งการตรวจสอบรายชื่อ ให้เป็นไป ตามที่กฎหมายบัญญัติ

3.6 อำนาจ หน้าที่ และสิทธิขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 289 และ 290 ได้บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ และสิทธิขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ มีสาระสำคัญดังนี้
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ อารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรม และการฝึกอาชีพ ตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ โดยคำนึงถึงความต้องการด้านกับมาตรฐานและระบบการศึกษาของชาติ การจัดการศึกษาอบรมภายในท้องถิ่นตามวาระสอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องคำนึงถึง การบำรุงรักษาศิลปะ อารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นด้วย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวาระหนึ่งอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และ สิ่งแวดล้อมที่อยู่ในเขตพื้นที่
2. การเข้าไปมีส่วนร่วมในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม ที่อยู่นอกเขตพื้นที่ เนพะในกรณีที่อาจมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่ของตน
3. การมีส่วนร่วมในการพิจารณาเพื่อปรับปรุงการหรือกิจกรรมใดนอกเขตพื้นที่ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อกุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่
4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

3.7 องค์ประกอบของการปกครองท้องถิ่น

ระบบการปกครองท้องถิ่นประกอบด้วย องค์ประกอบ 8 ประการ คือ
(อุทัย หรัญโญ. 2543 : 22)

ประการที่หนึ่ง สถานะตามกฎหมาย หมายความว่า หากประเทศไทยกำหนดเรื่อง การปกครองท้องถิ่นไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศไทย การปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยนั้นจะมี ความเข้มแข็งกว่าการปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งโดยกฎหมายอื่น เพราะข้อความที่กำหนดไว้ใน รัฐธรรมนูญนั้นเป็นการแสดงว่าประเทศไทยนั้น ๆ มีนโยบายที่จะกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

ประการที่สอง พื้นที่และระดับมีความสำคัญต่อการกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีหลายประการคือ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เสื้อชาติ และความสำนึกรักในการปกครองตนเองของประชาชน จึงมีเกณฑ์ที่จะกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองอย่างเป็นสองระดับคือ หน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเด็กและขนาดใหญ่

ประการที่สาม การกระจายอำนาจและหน้าที่ การที่จะกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่มางานน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมืองและการปกครองของรัฐบาลเป็นสำคัญ

ประการที่สี่ องค์กรนิติบุคคล จัดตั้งขึ้นโดยผลแห่งกฎหมายแยกจากรัฐบาลกลาง หรือรัฐบาลแห่งชาติ มีขอบเขตการปกครองที่แน่นอน มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ออกกฎหมายข้อบังคับ ความคุ้มให้มีการปฏิบัติตามนโยบายนั้น

ประการที่ห้า การเลือกตั้ง สมาชิกองค์กรหรือคณะกรรมการผู้บริหารจะต้องได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน โดยเลือกผู้บริหารท้องถิ่นของตนเอง

ประการที่หก อิสระในการปกครองตนเอง สามารถได้คุณภาพของตนเองในการปฏิบัติภาระในขอบเขตของกฎหมายโดยไม่ต้องขออนุญาตจากรัฐบาลกลาง และไม่อุปทานายบังคับบัญชาของหน่วยงานราชการ

ประการที่เจ็ด งบประมาณของตนเอง มีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ การจัดเก็บภาษีตามขอบเขตกฎหมายให้อำนาจการจัดเก็บเพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะดำเนินการท้องถิ่นให้เสร็จสิ้นไป

ประการสุดท้าย การควบคุมคุณภาพของรัฐ เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้วยังต้องอยู่ใน การกำกับดูแลจากรัฐ เพื่อประโยชน์และความมั่นคงแห่งรัฐและประชาชนโดยรวม จากองค์ประกอบของการปกครองท้องถิ่นสามารถสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นกำหนดขึ้นบนพื้นฐานจากทฤษฎีการกระจายอำนาจ และอุดมการณ์ประชาธิปไตย มีขอบเขตที่แคบคุ้มวงเปิดโอกาสและสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและกิจกรรมการปกครองตนเองในระดับหนึ่ง ที่เน้นการมีอำนาจอิสระในการปกครองตนเองมีการเลือกตั้ง มีองค์กรหรือสถาบันที่จำเป็นในการปกครองตนเองและมีประชาชนส่วนร่วมในการการปกครองตนเอง

4. องค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว

บริบทขององค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว ที่สำคัญมีดังนี้ (องค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว. 2521 : 1-20)

4.1 ความเป็นมา

ประเทศไทยได้มีการปกครองท้องถิ่น และได้มีการพัฒนาฐานรูปแบบของการปกครองส่วนท้องถิ่นตลอดมา โดยมีความพยายามที่จะทำให้ประชาชนได้เรียนรู้การปกครองตามระบบประชาธิปไตย การบริหารงานระดับตำบลในรูปแบบสถาบันท้องถิ่นคือการบริหารส่วนตำบล เกิดขึ้นจากแรงจูงใจผู้บริหารประเทศไทยในขณะนั้น ปี พ.ศ. 2498 จอมพล ป. พิบูลสงคราม ในระหว่างช่วงนั้นดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้เดินทางไปเยือนประเทศไทยในเดือนธันวาคม 2498 และสหราชอาณาจักรและได้เห็นว่าการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศเหล่านั้นเป็นการปกครองตามแบบประชาธิปไตย โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานทั้งทางตรง หรือทางอ้อมทำให้การบริหารงานเป็นไปตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ดังนั้นจึงมีความตั้งใจที่จะให้ประเทศไทยมีองค์กรแบบประชาธิปไตย ในระดับท้องถิ่นเหมือนกับนานาอารยประเทศ เมื่อกลับมาถึงประเทศไทยได้มีการสั่งการให้ในระดับท้องถิ่นจัดตั้งสถาบันท้องถิ่นโดยเร็วที่สุด และในปี พ.ศ. 2499 ที่ได้มีการจัดตั้งสถาบันท้องถิ่นเพื่อให้สถาบันท้องถิ่นเป็นองค์กรที่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการท้องถิ่น ปี พ.ศ. 2537 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสถาบันท้องถิ่นและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เป็นกฎหมายที่ใช้จัดตั้งสถาบันท้องถิ่นในตัวแทนแห่งแทนประเทศไทยและปฏิวัติฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515 นับตั้งแต่ พ.ร.บ. สถาบันท้องถิ่นและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2538 ทำให้มีการปรับฐานะการบริหารงานในระดับตำบล โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงรูปโฉมใหม่ของสถาบันท้องถิ่นทั่วประเทศออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบ “สถาบันท้องถิ่น” ได้รับการยกฐานะเป็นนิติบุคคล อันได้แก่ สถาบันที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนต่ำกว่า 150,000 บาท

2. รูปแบบ “องค์การบริหารส่วนตำบล” (อบต.) ตั้งขึ้นจากสถาบันที่มีรายได้ (โดยไม่รวมเงินอุดหนุน) ในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปี เกลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 รัฐบาลได้มีการเสนอขอปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติสถาบันท้องถิ่นและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542 เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในประเด็นต่าง ๆ ทั้งโครงสร้างที่มาของสมาชิกอบต. อำนาจหน้าที่ของ อบต. อำนาจหน้าที่ของ อบต. เป็นต้น ซึ่งในที่นี้จะนำเสนอให้เห็นทั้งโครงสร้าง อบต. ตามกฎหมายเดิมและในส่วนที่เป็น อบต.

ที่ได้รับการแก้ไขใหม่เพิ่มอีก ๑ กันไปป.ศ. 2546 รัฐบาลได้เสนอขอปรับปรุงแก้ไข พ.ร.บ. สภากำນลและองค์การบริหารส่วนตำบล แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. 2546 โดยเนื้อหา ส่วนใหญ่ แก้ไขข้อเรียกนูกคล และคำศัพท์กฎหมายที่ให้สอดคล้องกับกฎหมายองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ และกำหนดให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลจากประชาชน โดยตรง

4.2 โครงสร้าง

ตาม พ.ร.บ. สภากำນลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้สภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย

1. สมาชิกโดยตำแหน่ง ได้แก่

1.1 กำนัน

1.2 ผู้ใหญ่บ้าน

1.3 แพทย์ประจำตำบล

2. สมาชิกโดยการเลือกตั้ง ได้แก่

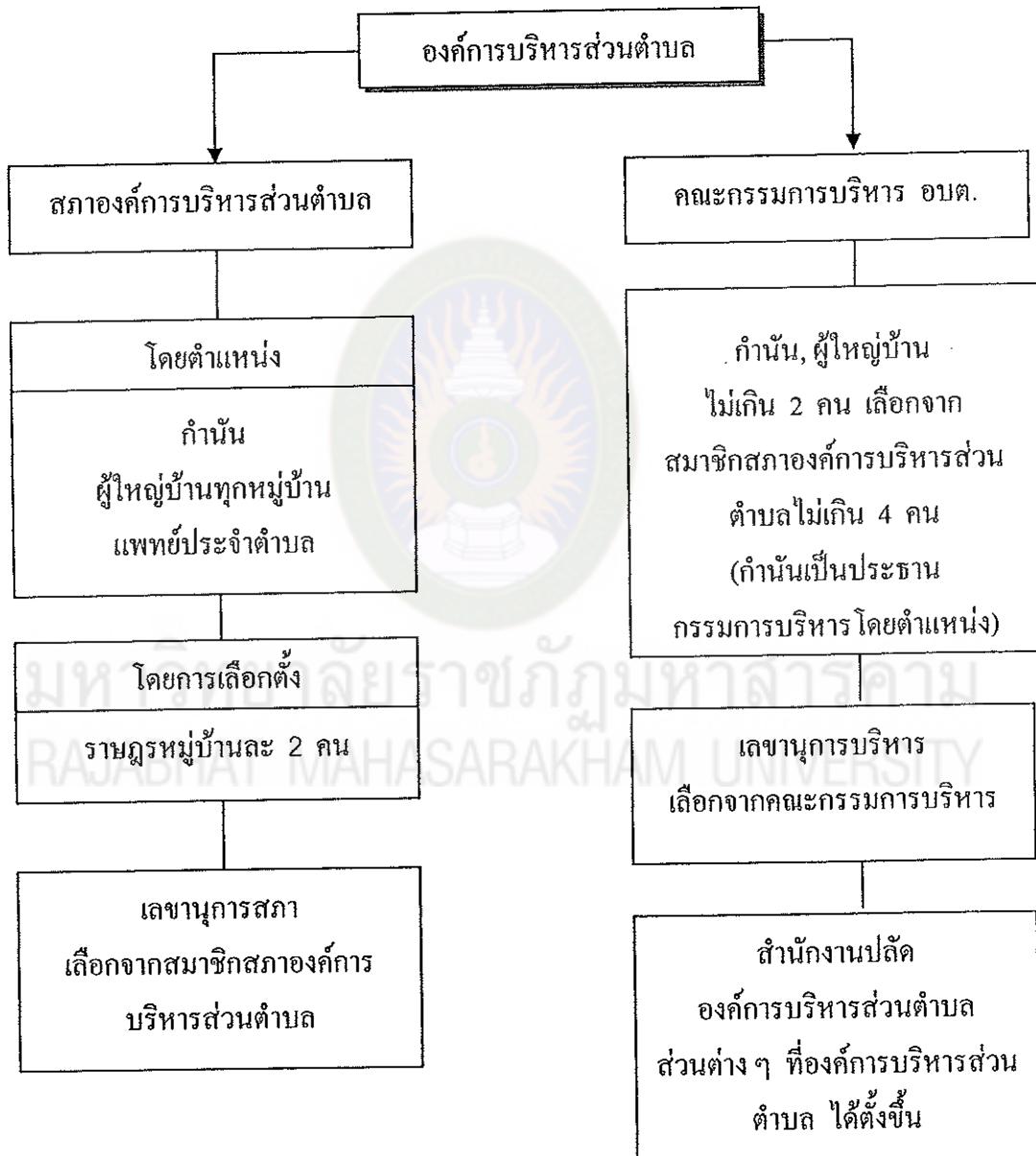
สมาชิกที่ได้รับเลือกจากรายชื่อบ้านละ ๒ คน โดยอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี สภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล จัดให้มีประธานสภากองและรองประธานสภากองหนึ่ง เดียวจาก สมาชิกสภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล โดยนายอำเภอเป็นผู้แต่งตั้งตามมติของสภากอง องค์การบริหารส่วนตำบลอญฯ ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี นอกจากนั้นให้สภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล เลือกสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลลงคนหนึ่งเป็นเลขานุการสภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล

4.2.1 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ. 2542

โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. สภากำນลและ องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ. 2542) เพื่อให้สอดคล้อง กับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย หมวดว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่นทำ ให้โครงสร้างของสภากอง องค์การบริหารส่วนตำบลและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหาร ส่วนตำบลเปลี่ยนแปลงไปดังนี้

1. โครงสร้างสภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบไปด้วยสมาชิกหมู่บ้าน ละ ๒ คน อบต. ใหม่ ๑ หมู่บ้านให้มีสมาชิก ๖ คน องค์การบริหารส่วนตำบลใหม่ ๒ หมู่บ้าน ให้มีสมาชิกได้หมู่บ้านละ ๓ คน (เดิมสภากอง องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และสมาชิกซึ่งมาจากการเลือกตั้งหมู่บ้านละ ๒ คน)

2. โครงสร้างฝ่ายบริหารประกอบด้วย ประธานกรรมการบริหาร 1 คน และกรรมการบริหาร 2 คน โดยสภากองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้เลือกແล้าวเสนอให้ นายอำเภอเป็นผู้แต่งตั้งและให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเลขานุการคณะกรรมการบริหาร (เดิมประกอบด้วย กำนัน ผู้ใหญ่บ้านไม่เกิน 2 คนและสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งไม่เกิน 4 คน) ดังนี้

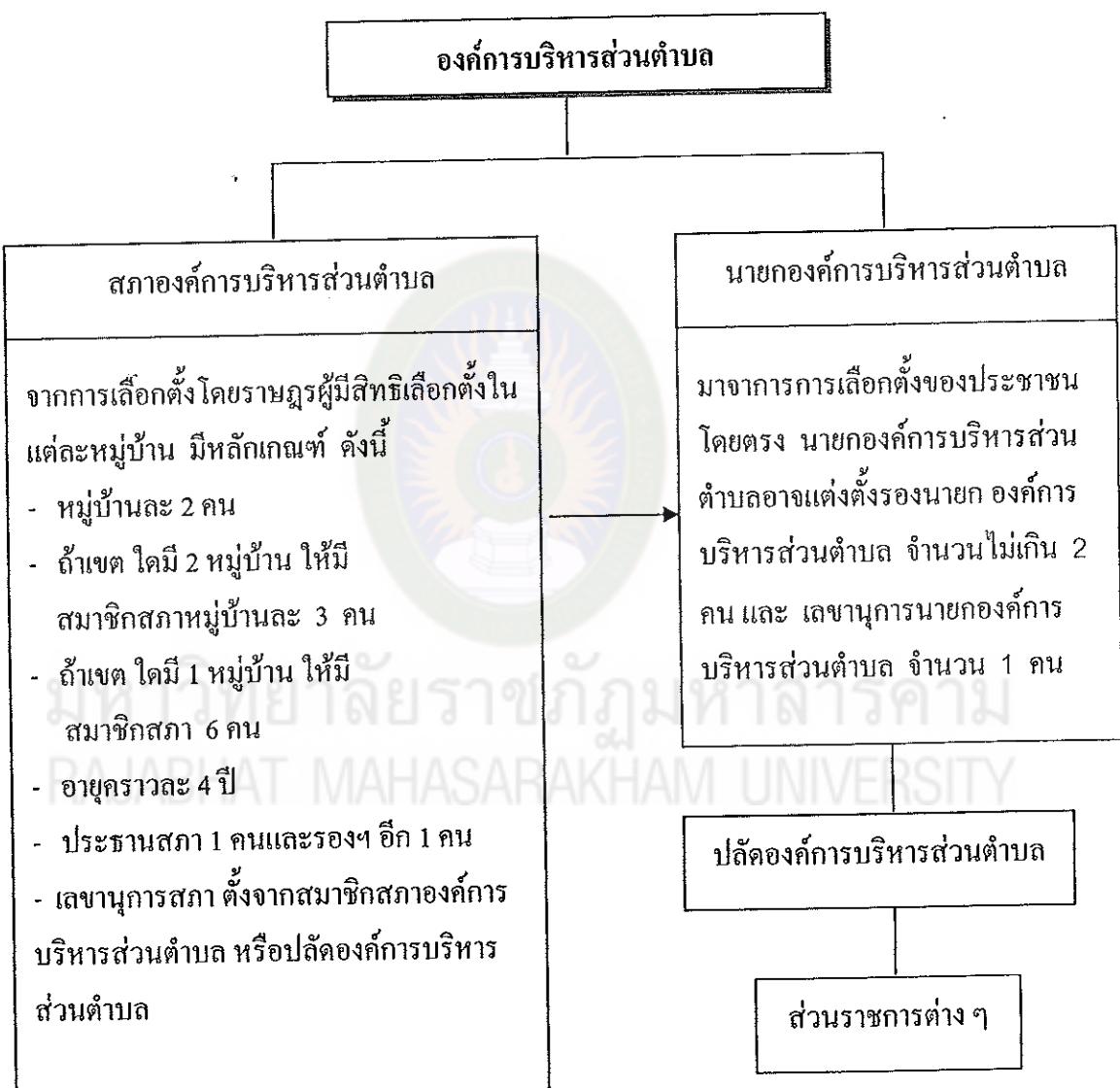

แผนภูมิที่ 1 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล (ตาม พ.ร.บ) พระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546

4.2.2 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล

โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลใหม่เกิดจากการเสนอแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.

สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546
ประกอบด้วย โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลปัจจุบัน (ตาม พ.ร.บ.) พระราชนิยมศิริสถาปัตย์
ตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5)

พ.ศ. 2546

ตามแผนภูมิที่ 2 จะเห็นว่าโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วย สถาบันองค์การบริหารส่วนตำบลและนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

1. สถาบันองค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วย สมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งจาก ประชาชนในพื้นที่หมู่บ้านละ 2 คน

2. นายกองค์การบริหารส่วนตำบล อาจแต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วน ตำบลไม่เกิน 2 คน และอาจแต่งตั้งเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มิใช่สมาชิกสถา บันองค์การบริหารส่วนตำบล หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 1 คน

4.3 อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายตามพระราชบัญญัติสถาบันตำบลและองค์การบริหารส่วน ตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจ หน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

4.3.1 องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ต้องทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

- 1) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
- 2) รักษาระดับความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้ง กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- 3) ป้องกันและระงับโรคติดต่อ
- 4) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- 5) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
- 6) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และคนพิการ
- 7) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
- 8) บำรุงรักษาศิลปะ งานศิลปะและสถาปัตยกรรม อันเป็นมรดกโลก ของชาติ

ทั้งนี้

9) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณหรือ บุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

4.3.2 องค์การบริหารส่วนตำบล อาจจัดทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วน ตำบลดังต่อไปนี้

- 1) ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภคและการเกษตร
- 2) ให้มีและบำรุงไฟฟ้าหรือแสงสว่าง โดยวิธีอื่น

- 3) ให้มีและบำรุงรักษาทางระบบทามนี้
- 4) ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจและ

ส่วนราชการและ

- 5) ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์
- 6) ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
- 7) บำรุงส่งเสริมการประกอบอาชีพของรายวุฒิ
- 8) การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
- 9) หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์กรบริหารส่วนตำบล
- 10) ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม
- 11) กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์
- 12) การท่องเที่ยว
- 13) การผังเมือง

4.3.3 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายพระราชบัญญัติกำหนดแห่ง และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 องค์กรบริหารส่วนตำบล มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น ของตนเอง ดังนี้ (พระราชบัญญัติกำหนดแห่งและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 : 43-44)

- 1) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- 2) การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบบทามน้ำ
- 3) การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
- 4) การสาธารณูปโภคและการก่อสร้างอื่น ๆ
- 5) การสาธารณูปการ
- 6) การส่งเสริมการฟื้นฟูและประกอบอาชีพ
- 7) การพาณิชย์และการส่งเสริมการลงทุน
- 8) การส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 9) การจัดการศึกษา
- 10) การสังคมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตสตรี คนชราและ

ผู้ด้อยโอกาส

- 11) การบำรุงรักษาศิลปะเจริญประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

- 12) การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัดและการจัดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
- 13) การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
- 14) การส่งเสริมกีฬา
- 15) การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาคและสิทธิเสรีภาพของ

ประชาชน

- 16) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
- 17) การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- 18) การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำ
- 19) การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล
- 20) การจัดให้มีและควบคุมสุสานและภารณสถาน
- 21) การควบคุมการเลี้ยงสัตว์
- 22) จัดให้มีและควบคุมการฆ่าสัตว์
- 23) การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย การอนามัย โรง
นหรัสพและสาธารณสถานอื่น ๆ
- 24) การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ที่ดินทรัพยากร
และสิ่งแวดล้อม
- 25) การผังเมือง
- 26) การขนส่งและวิศวกรรมจราจร
- 27) การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม
- 28) การควบคุมอาชญากรรม
- 29) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- 30) การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและ
รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- 31) กิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่

คณะกรรมการประกาศกำหนด

จากการกิจและอำนาจหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนตำบลที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การกิจและหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนตำบล หมายถึง การแก้ไขปัญหาและ สนับสนุนความต้องการของชุมชนระดับตำบล มีขอบเขตตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและ องค์กรบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงปัจจุบัน พ.ศ. 2546 และ

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 บัญญัติไว้ ซึ่งเป็นภารกิจและหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนตำบลทั้งถิ่น

5. องค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะorch

ตำบลหนองมะorch เป็นตำบลหนึ่งของอำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งอยู่ห่างจากจังหวัดอำนาจเจริญประมาณ 13 กิโลเมตร ตำบลหนองมะorch มีบริบทที่สำคัญดังนี้

5.1 วิวัฒนาการของตำบลหนองมะorch

เหตุที่ได้ชื่อว่า “หนองมะorch” เพราะสมัยก่อนคนสนับน้ำไปราษฎรมาตั้งถิ่นและมาพบร้อนน้ำที่ลืมรอบไปค้ายศตันมะorch คนสมัยก่อนจึงตั้งชื่อว่า “หนองมะorch” ตำบลหนองมะorch มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบส่วนใหญ่ มีภูเขาเป็นบางแห่ง ไม่มีแม่น้ำไหลผ่าน แต่มีอ่างเก็บน้ำห้วยสีโท ลำห้วยสีโทไหลผ่าน หมู่ที่ 10,6,1,7,8 และมีลำห้วยขันลันไหลผ่านหมู่ที่ 4 ในฤดูฝนน้ำมาก แต่ในฤดูแล้งพื้นที่จะขาดน้ำ ในการทำการเกษตร ตำบลหนองมะorch เป็น 1 ใน 19 ตำบลของอำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ จัดตั้งเป็นองค์กรบริหารส่วนตำบลเมื่อปี พ.ศ. 2539 มีที่ทำการองค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะorch ตั้งอยู่ที่ บ้านพัฒนาสามัคคี หมู่ที่ 12 ตำบลหนองมะorch อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ

5.2 อาณาเขต

ที่ดินเนื้อที่ มีแนวเขตติดต่อกัน ตำบลนาแಡ อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ

ที่ดินตะวันออก มีแนวเขตติดต่อกัน ตำบลสร้างนกทา และตำบลปลาดี้วะ

อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ

ที่ดินตะวันตก ติดต่อกัน มีแนวเขตติดต่อกัน ตำบลห้วยไร อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ

ที่ดินใต้มีแนวเขตติดต่อกัน ตำบลแม่ด อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ

5.3 แผนการดำเนินงาน (ประจำปี พ.ศ. 2551)

เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ โดยให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา และแผนพัฒนาสามปี จึงได้ดำเนินการจัดทำแผนการดำเนินงาน

ประจำปีงบประมาณ 2551 ขึ้น ซึ่งจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารงานของผู้บริหารท้องถิ่น โดยคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนามีหน้าที่ในการรวบรวมแผนงาน/ โครงการ พัฒนาขององค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะเชา ภายใต้แผนพัฒนาสามปี 2551-2552 และ แผนงาน/ โครงการของหน่วยราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ ต้องดำเนินการในพื้นที่ขององค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะเชา ในปีงบประมาณ 2551 เพื่อให้ การจัดการและการติดตามการดำเนินงานตามแผนงาน/ โครงการพัฒนาและกิจกรรม ที่ดำเนินการ จริงในพื้นที่องค์กรบริหารส่วนตำบลหนองมะเชา มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การจัดทำแผนการดำเนินงาน ประจำปี 2551 ขององค์กรบริหารส่วนตำบล หนองมะเชา ประกอบด้วย องค์ประกอบ 2 ส่วน ส่วนที่ 1 บทนำ และส่วนที่ 2 บัญชี โครงการ/ กิจกรรมซึ่งเป็นส่วนสำคัญ เพื่อให้ทราบโครงการ/ กิจกรรมที่จะเกิดขึ้นในพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในปีงบประมาณ 2551 โดยนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารงาน ประจำปี และติดตามประเมินผลการดำเนินงานต่อไป

5.4 ข้อมูลสภาพปัจจุบันและความต้องการของประชาชนตำบลหนองมะเชา

ตำบลหนองมะเชา เป็นตำบลที่มีจำนวนหมู่บ้าน มากถึง 12 หมู่บ้าน เป็นตำบล ที่มีพื้นที่กว้างส่วนมากจะรวมเป็นกลุ่มหมู่บ้านทำให้เป็นชนชนให้มีปัญหาที่จะต้องเริ่บเรื่งแก้ไข เรียงตามลำดับ(การสำรวจสภาพปัจจุบันของประชาชนในตำบลหนองมะเชา อําเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ. 2548 : 22) ดังนี้

5.4.1 แหล่งน้ำอุปโภคบริโภคและน้ำเพื่อใช้ในการเกษตรน้ำแล้งน้ำไม่ เพียงพอ การคมนาคม ถนนเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน และถนนภายในหมู่บ้าน เป็นถนนลูกรัง ในช่วงฤดูฝนทำให้การสัญจรไปมาไม่สะดวก

5.4.2 ในฤดูฝนเกิดน้ำท่วมขัง

5.4.3 ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม

5.4.4 ผลการผลิตด้านการเกษตรตกต่ำ รายได้ไม่เพียงพอ กับรายจ่าย และการ มีงานทำ

5.4.5 ปัญหารื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

5.5 ประโยชน์ของแผนการดำเนินงาน

- 1) ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจน โดยใช้ แผนการดำเนินงาน เป็นเครื่องมือในการพัฒนาท้องถิ่น

2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีแผนงานโครงการพัฒนา ตามความต้องการและตอบสนองปัญหาของท้องถิ่น

3) ทำให้การพัฒนาในพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่เข้าซ้อนกับหน่วยงานอื่น

4) ประชาชนทราบล่วงหน้าว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะดำเนินการกิจกรรมหรือมีโครงการพัฒนาอะไรในพื้นที่บ้าง เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการติดตามและตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้เป็นไปด้วยความถูกต้อง โปร่งใส เพื่อให้การบริหารงานและการดำเนินการเป็นไปตามวัตถุประสงค์ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง เช่นเดียว จึงประกาศในการประชุมคณะผู้บริหารท้องถิ่น ณ วันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ 2550 มีใจความสำคัญ ดังนี้ (ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง)

เพื่อให้การบริหารงานและการดำเนินการตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง เป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อตามการดำเนินงาน และการประเมินผล ดังนี้ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ข้อ 25 ข้อ 26 และข้อ 27 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 องค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง ได้จัดทำแผนการดำเนินงาน ประจำปี 2551 ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวงขึ้น ทั้งนี้โดยความเห็นชอบของคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง ใน การประชุมคณะผู้บริหารท้องถิ่น เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2550 จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน ประกาศ ณ วันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2550 นายส่วน อุปริมาตร์ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง

อนุญาตนี้องค์การบริหารส่วนตำบลหนองแขวง อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ ยังได้กำหนดฉบับชี้สรุปจำนวนโครงการและงบประมาณ แผ่นการดำเนินงานประจำปีงบประมาณ 2551 จึงเพื่อให้จ่ายต่อการศึกษา และดำเนินงาน รวมทั้งสิ้น 8 ด้าน ด้วยกัน ซึ่งทั้งหมดของแผ่นการดำเนินงานจัดรวมไปถึง จำนวนโครงการ, งบประมาณ, หน่วยงานรับผิดชอบ, ผู้ดำเนินงาน เป็นดังนี้

5.6 การดำเนินงาน(ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์ การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ)

ตำบลหนองแขวง อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญประจำปีงบประมาณ 2551

ดังนี้

- 1) การสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กภายในหมู่บ้านหนองแขวง
- 2) ก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กภายในหมู่บ้าน

- 3) ก่อสร้างระบบห่อส่งน้ำเพื่อการเกษตร
- 4) ก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กภายในหมู่บ้านหนองหิน
- 5) ก่อสร้างถนนลูกรัง สายบ้านหนองหิน-ตอนบ้าน
- 6) ก่อสร้างถนนลูกรัง ภายในหมู่บ้านพัฒนาสามัคคี
- 7) ก่อสร้างคลองส่งน้ำคันดิน
- 8) การสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กภายในหมู่บ้านถีแยกแสงเพชร
- 9) การสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กภายในหมู่บ้านหนองหิน
- 10) ปรับปรุงถนนดินภายในหมู่บ้านหนองหิน
- 11) สนับสนุนกลุ่มศตรีในตำบล
- 12) โครงการส่งเสริมการไถกลบตอฟางข้าว
- 13) โครงการปลูกต้นไม้สองข้างทาง
- 14) โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ภายนอกบริเวณอ่างเก็บน้ำห้วยสีไทย
- 15) โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์โดยรอบวัดถ้ำแสงเพชร
- 16) สนับสนุนบุญประเพล็งท้องถิ่น
- 17) สนับสนุนอาหารเสริมนม
- 18) สนับสนุนกิจกรรมนักเรียน
- 19) สนับสนุนกิจกรรมศูนย์เด็ก
- 20) โครงการฝึกอบรมและทัศนศึกษาดูงาน
- 21) โครงการอบรมสมาชิก อปพร.และกิจกรรมของ อปพร.
- 22) โครงการอบรมกลุ่มเยาวชนต้านยาเสพติด
- 23) โครงการปรับปรุงจุดตรวจ
- 24) โครงการอบรม อสม.ประจำตำบล
- 25) โครงการอุดหนุนไฟฟ้าประจำตำบล
- 26) โครงการจัดซื้ออุปกรณ์เบ็ดเตล็ดประจำบ้าน
- 27) โครงการจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ที่ทำการ อบต.

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะเวลา อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยสรุปดังต่อไปนี้

เกรียงศักดิ์ ฝ่ายสื่อสาร (2543 : บพคดย) ได้ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติงานและปัญหาในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวม และจำแนกตามสถานภาพ เห็นว่าการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยภาพรวม 3 ด้าน มีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก ยกเว้นพนักงานส่วนตำบล เห็นว่ามีการปฏิบัติเป็นรายด้าน 2 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านการบริหารการเงินการคลังและด้านการบริหารงานโยธา โดยมีรายชื่อที่ปฏิบัติอยู่ในระดับมากหรือมากที่สุดและมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ด้าน ในแต่ละด้าน ดังนี้ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีการปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด กำหนดสมัยประชุมประจำปีเป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองเป็นอย่างดี มีการติดตามผลการปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชี การอนุมัติเงินงบประมาณต่าง ๆ ในรอบปี การจัดทำบัญชีรายรับราย支มีความถูกต้องตามระเบียบกำหนด

กลัณฐันท์ อนันต์สินชัย (2547 : บพคดย) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเบี้ว่า จังหวัดชัยภูมิ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลตลาดแร้ง รวมทั้ง ปัญหาที่เกิดจากการบริหารจัดการ โดยนำปัจจัยพื้นฐานที่มีส่วนสำคัญในการบริหารที่เรียกว่า 6 M หรือ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ การบริหารงานทั่วไป การบริหารวัสดุอุปกรณ์ การให้บริการประชาชน จริยธรรมของบุคลากร มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลตลาดแร้ง มีดังนี้ 1) ปัญหาด้านการบริหารบุคลากร บุคลากรในระดับผู้บริหารขาดความรู้ ความสามารถ มีบุคลากรจำนวนมาก โดยเฉพาะสูงชั้น แต่ไม่มีความรู้ ความชำนาญเพียงพอ 2) ด้านการบริหารงบประมาณ มีงบประมาณไม่เพียงพอกับปัญหาและความต้องการเพียงพอ 3) การบริหารงานทั่วไปไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการทำงานที่ชัดเจนเมื่อล้มเหลวปฎิบัติ รวมทั้งไม่แจ้งระยะเวลาให้ประชาชนทราบ 4) ด้านการบริหารวัสดุอุปกรณ์ ไม่มีการประกาศ การจัดซื้อจัดจ้างให้ประชาชนทราบ 5) ด้านการให้บริการประชาชน ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นได้ทุกเรื่อง และ 6) ด้านจริยธรรมบุคลากร บุคลากรบางส่วนใช้ตำแหน่งหรืออำนาจหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือให้พากเพ่อง

สมนาค โชคชัยวัฒนากร (2549 : บพคดย) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของสมาชิกสภาเทศบาลต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบล ในจังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า

1. สมาชิกสภากเทศบาล มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 8 ด้าน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านมีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ด้านการบำรุงศิลปะเจ้าแม่กวนอู ภูมิปัญญาของท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ด้านการรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะ ด้านการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการป้องกันและระวังโรคติดต่อ และด้านการส่งเสริมการพัฒนาศรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ ตามลำดับ และมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน คือ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ด้านการให้ร้านธุรกิจได้รับการศึกษาและอบรม และด้านการให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นสมาชิกสภากเทศบาลที่มีเพศ และระดับการศึกษาแตกต่างกันต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ทั้ง 8 ด้าน พบว่า สมาชิกสภากเทศบาล ที่มีเพศ และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ไม่แตกต่างกัน

3. สมาชิกสภากเทศบาล มีข้อเสนอแนะในการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม คือ ควรจัดให้มีกิจกรรมหรือโครงการพัฒนาเทศบาลให้ประชาชนและสมาชิกสภากเทศบาลเข้าร่วมให้มากขึ้น เช่น การร่วมตรวจสอบการซื้อ – จัดซื้อของเทศบาล การจัดสรรงบประมาณสำหรับการส่งเสริมอนรุณประชาชนและกลุ่มอาชีพให้มากขึ้น และต่อเนื่อง การส่งเสริมพลังประชาชนเพื่อร่วมงานกับเทศบาลการดำเนินการให้มากขึ้น เช่น โครงการสำรวจบ้าน เวrynaynชุมชน สถานที่ร่วมรื่องราวร่องรอยทุกเชิงประชารชนในแต่ละชุมชน ควรปรับปรุงการจัดบริเวณที่ทึ่งยะให้ได้มาตรฐานและถูกสุขอนามัย ควรมีการจัดกิจกรรม ควรประกวดแข่งขันในเขตเทศบาลมากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมของเทศบาลมากขึ้น

สมฤทธิ์ ท่าเหล็กเจริญ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาในการปฏิบัติงานของคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาและกรณีศึกษาการบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดปทุมธานี เพื่อศึกษาปัญหาการปฏิบัติงานและปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการปฏิบัติงาน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการปฏิบัติงานของคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลโดยภาพรวมอยู่ในระดับกลาง และเมื่อแยกพิจารณาค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยมีตามลำดับดังนี้ ปัญหาในการปฏิบัติงานด้านพัฒนาและโครงการ ด้านการประเมินผลและการจัดทำรายงาน ด้านการติดตามและจัดทำแผนพัฒนาและโครงการ ด้านการประเมินผลและการจัดทำรายงาน ด้านการติดตามและ

ควบคุมงาน ด้านการจัดการเรื่องตลาดการซัคซ้อนขั้นชั้ง และด้านการจัดการด้านการเงินและงบประมาณ ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการปฏิบัติงาน ไม่พบปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการปฏิบัติงานดังกล่าว ส่วนปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อปัญหานาในการปฏิบัติงานของคณะผู้บริหารองค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่งงาน ระยะเวลาการดำรงตำแหน่งและขนาดขององค์กรบริหารส่วนตำบล

สุภาวดี สินสาวยอ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของ เทศบาลตำบลท่าช้าง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนในการประเมินประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้าง จังหวัดจันทบุรีตามแผนพัฒนาเทศบาลทั้ง 5 สาขา และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบสถานภาพส่วนบุคคลในเรื่อง เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อารชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง กับ ความคิดเห็นของประชาชนในการประเมินประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้าง จังหวัดจันทบุรี กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี จำนวน 375 คน ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลท่าช้างมีระดับความคิดเห็นในการประเมินประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้างใน 5 สาขา ประกอบด้วย สาขาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาขาพัฒนาสิ่งแวดล้อม สาขาพัฒนาสังคม สาขาพัฒนาเศรษฐกิจ และสาขาพัฒนาการเมือง การบริหาร ที่สูงกว่า 7 ปัจจัย พัฒนาโครงสร้าง เป็นอันดับสาม ด้านการเปรียบเทียบพบว่าปัจจัยที่ทำการศึกษา 7 ปัจจัย ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อารชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง มีเพียง 6 ปัจจัยที่มีระดับการประเมินประสิทธิภาพใน การปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ อาชญากรรม สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อารชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง

อำนวย เถื่อนนาดี (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลแพ่งอำเภอโภทสูนพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลแพ่ง อำเภอโภทสูนพิสัย จังหวัดมหาสารคาม รวมถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบล

ผลการศึกษาพบว่า 1) ประชาชนเห็นว่า การดำเนินงานการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลเพียง การดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่โดยรวมและ 7 กลุ่มงาน ได้แก่ งานบริการ งานรักษาความปลอดภัย และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน งานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม งานพัฒนาคุณภาพชีวิต งานคมนาคม และงานสาธารณูปโภค สาธารณูปการ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการพัฒนาประชาธิปไตย มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย แต่งานบางเรื่องมีการปฏิบัติงานในระดับมาก คือ งานสาธารณูปการ ได้แก่ ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ 2) ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนในการบริหารงานอยู่ในระดับน้อย แต่ก็ยังมีบาง ประเด็นที่เห็นว่าการมีส่วนร่วมในการบริหารอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การบริหารงานโดยคณะกรรมการบริหารงานองค์กรบริหารส่วนตำบล และสมาชิกสภาองค์กรบริหารส่วน ตำบล 3) ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่า การบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลเพียงด้าน การบริหารจัดการคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่ยัง มีบางกลุ่มที่งานบางด้านยังมีการปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ การประสานงานกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคในการให้บริการไฟฟ้าอย่างทั่วถึง การจัดให้บริการกิจกรรมประจำปีน้ำหนาอย่างทั่วถึง และการประสานกับองค์กรโทรศัพท์ในการบริการโทรศัพท์สาธารณะอย่างเพียงพอและติดตั้ง ในจุดที่เหมาะสมส่วนประเด็นที่ยังไม่มีการปฏิบัติได้แก่ การควบคุมการเลี้ยงสัตว์และการฆ่าสัตว์ทำให้ไม่เกิดโรคติดต่อขึ้นในชุมชน

ริวัชน์ นาคุณทรง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบล อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส เพื่อศึกษาระบวนการบริหาร ขององค์กรบริหารส่วนตำบลของบุคลากรองค์กรบริหารส่วนตำบล ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรฝ่ายบริหารและผู้ปฏิบัติงานในองค์กรบริหารส่วนตำบล มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ กระบวนการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับ กระบวนการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับ มาก และทำให้ทราบว่าควรจะมีการส่งเสริมด้านการศึกษา ความรู้ความเข้าใจในการบริหาร ขององค์กรบริหารส่วนตำบลให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ความมีการศึกษาระบวนการ บริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลในด้านต่าง ให้ครอบคลุมทุกด้าน

พจนานุ คาดวี (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การดำเนินงานของเทศบาลตำบลใน เขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินงานของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จากทั้งหมด 8 ด้าน พบว่า ด้านที่มีผลการดำเนินงานอยู่ในระดับสูง จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน รวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอยและ สิ่งปฏิกูล และด้านการนำร่องศิลปะชาติประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น

ระดับปานกลาง จำนวน 4 ด้าน กือ ด้านการป้องกันและระบบโรคติดต่อ ด้านการส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ ด้านการให้รายภูร ได้รับการศึกษาและอบรม และด้านการจัดให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง และบุคลากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันระหว่างการศึกษา ระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของเทศบาล ระดับในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ไม่แตกต่างกัน และบุคลากรดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน ตามลักษณะเทศมนตรี และพนักงานงานเทศบาล ความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของ ระหว่างก่อนและหลัง ระดับปานกลาง จำนวน 4 ด้าน กือ ด้านการป้องกันและระบบโรคติดต่อ ด้านการส่งเสริมพัฒนา

เริงซึช ตั้งรุ่งเรืองอยู่ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการบริหารงานของ องค์การส่วนตำบลในเขตพื้นที่กิ่งอำเภอเมืองชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า 1) สมาชิกสภากองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมและรายค้านั้นแยกตามระดับการศึกษามีปัญหา การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมและรายค้านั้นอยู่ในระดับปานกลาง 2) สมาชิกสภากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ปัจจุบันนี้ที่เป็นประธานสภากองค์การบริหารส่วนตำบล พนวณว่ามีปัญหา บริหารส่วนตำบลที่ปัจจุบันนี้ที่เป็นประธานสภากองค์การบริหารส่วนตำบล พนวณว่ามีปัญหา ในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมและรายค้านั้นอยู่ในระดับปานกลาง 3) การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น สมาชิกสภากองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น นับว่ามีปัญหา นับว่ามีปัญหา/ป่าว. หรือเทียบเท่า อันนูปริญญา/ป่าว. หรือเทียบเท่า พนวณว่ามีปัญหา นับยมศึกษาตอนปลาย/ป่าว. หรือเทียบเท่า อันนูปริญญา/ป่าว. หรือเทียบเท่า พนวณว่ามีปัญหา ได้สรุปว่าปัญหาในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมและเป็นรายค้านั้น ไม่แตกต่างกัน และ ในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมและเป็นรายค้านั้น ไม่แตกต่างกัน และ ได้สรุปว่าปัญหาในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่กิ่งอำเภอเมืองชัย ได้สรุปว่าปัญหาในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่กิ่งอำเภอเมืองชัย ด้านการบริหารงานพัสดุมีปัญหาในการบริหารอยู่ในระดับน้อย แต่ในด้าน จังหวัดกาฬสินธุ์ ด้านการบริหารงานพัสดุมีปัญหาในการบริหารอยู่ในระดับน้อย แต่ในด้าน จังหวัดกาฬสินธุ์ ด้านการบริหารงานพัสดุมีปัญหาในการบริหารอยู่ในระดับน้อย แต่ในด้าน การบริหารงานบุคคล ด้านการบริหารงานคลังและงบประมาณ ด้านโครงการสร้างและระบบ การบริหารงานบุคคล ด้านการบริหารงานคลังและงบประมาณ ด้านโครงการสร้างและระบบ ขององค์การบริหาร อยู่ในระดับปานกลาง จึงควรหาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรขององค์การบริหาร ส่วนตำบลให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานให้เพิ่มมากขึ้นเพื่องค์การจะได้ บริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

เด่นดวง ตุนตระดี (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของคณะกรรมการ ชุมชนต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแก่ค่า อ่ามกอแก่ค่า จังหวัดมหาสารคาม พนวณว่า ความคิดเห็นของคณะกรรมการ ชุมชนต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแก่ค่า อ่ามกอแก่ค่า จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับ การดำเนินงานของเทศบาลตำบลแก่ค่า อ่ามกอแก่ค่า จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง และจำแนกเป็นรายด้าน พนวณว่ามีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก จำนวน 1 ด้าน กือ ด้านการบำรุงศิลปะ ชาติประเพณี ภูมิปัญญาท่องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และ ด้านการบำรุงศิลปะ ชาติประเพณี ภูมิปัญญาท่องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และ มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 7 ด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อยกือ ด้าน การจัดให้มีและบำรุงทางบท가는 ร่องลงมาคือด้านการรักษาความสะอาดของถนนหรือ ทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการให้รายภูร ได้รับ ทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการให้รายภูร ได้รับ

การศึกษาอบรม ด้านป้องกันและระงับโรคติดต่อ ด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และด้านการจัดการให้มี เครื่องใช้ในการดับเพลิง ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชนที่มีเพศ ระดับการศึกษาและอาชีพแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ตวิล พรมมีเดช (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาในการบริหารงานองค์การ บริหารส่วนตำบล ศึกษารณิจankaotaal จังหวัดอุนราชธานี โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป การบริหารบุคคล การบริหารงานคลัง และ งบประมาณ การบริหารงานช่าง โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษา พบว่า 1) องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอตala มีปัญหาด้านการบริหารงานองค์การ บริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า มีปัญหาระดับปานกลางอยู่ 1 ด้าน คือ ด้านการบริหารงานบุคคล และมีปัญหาระดับน้อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการ บริหารงานช่าง ด้านการบริหารงานคลัง และงบประมาณ และด้านการบริหารงานทั่วไป 2) บุคลากรที่มีเพศ อายุ ตำแหน่ง และระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งต่างกัน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาในการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลคำหัวว่ามีปัญหาโดยรวมด้านการบริหารงานทั่วไป ด้าน การบริหารบุคคล และด้านการบริหารงานคลังและงบประมาณ น้อยกว่าบุคลากรองค์การ บริหารส่วนตำบลหน่องกุง และองค์การบริหารส่วนตำบลนาคำยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05

เยาวา ถินชัยภูมิ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนต่อ การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาท้องถิ่น อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อเป็นข้อมูลใน การพัฒนาและแก้ไขปัญหา ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของ องค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับน้อย และมีความคิดเห็น ด้วยเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมอยู่ในระดับปานกลาง ด้าน การ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาเศรษฐกิจ และการพัฒนาด้านแหล่งน้ำมีความคิดเห็น อยู่ในระดับน้อย โดยสรุปว่าการศึกษาครั้งนี้ประชากร ในท้องถิ่นยังมีความต้องการที่จะให้ พัฒนาท้องถิ่นหลาย ๆ ด้านควบคู่กันไป โดยเฉพาะการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ด้านแหล่งน้ำ และด้านโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งเป็นหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จะต้องพัฒนาและ ส่งเสริมในการพัฒนาให้มากขึ้น เพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง

นภาพร พลโภตร (2548 : บพคดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติงานการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบลคอนหว่านกับองค์การบริหารส่วนตำบลเกี้ง เพื่อศึกษา การปฏิบัติงานและปัญหาร่วมถึงอุปสรรคในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล คอนหว่านและองค์การบริหารส่วนตำบลเกี้ง โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลคอนหว่านมีการปฏิบัติงานการบริหารงานบุคคลการโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านการประสานงานความรู้ความสามารถด้านการวางแผน ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านข้อมูลและกำลังใจ ตามลำดับ แต่ส่วนบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลเกี้งมีการปฏิบัติงานโดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการวางแผน ด้านการประสานงาน ด้านการพัฒนาบุคลากร และความรู้ความสามารถ ตามลำดับ และมีการปฏิบัติงานในด้านข้อมูลและกำลังใจอยู่ในระดับปานกลาง

ประยัด ยะคะนอง (2533 : บพคดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการบริการสาธารณูปโภคของหน่วยงานปกครองท้องถิ่น ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลเมืองจะเชิงเทรา พบว่า ประชาชนทุกกลุ่มอาชีพไม่เพื่อพอใจต่อการให้บริการสาธารณูปโภคของเทศบาลเมืองจะเชิงเทรา โดยมีระดับความไม่พึงพอใจในระดับใกล้เคียงกัน สาเหตุของการให้บริการสาธารณะไม่ตรงตามความต้องการของประชาชน สรุปได้ว่าเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ เช่นปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาด้านการคลัง ปัญหาด้านการควบคุมเทศบาล ปัญหาตัวบุคคลและปัญหาเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนา

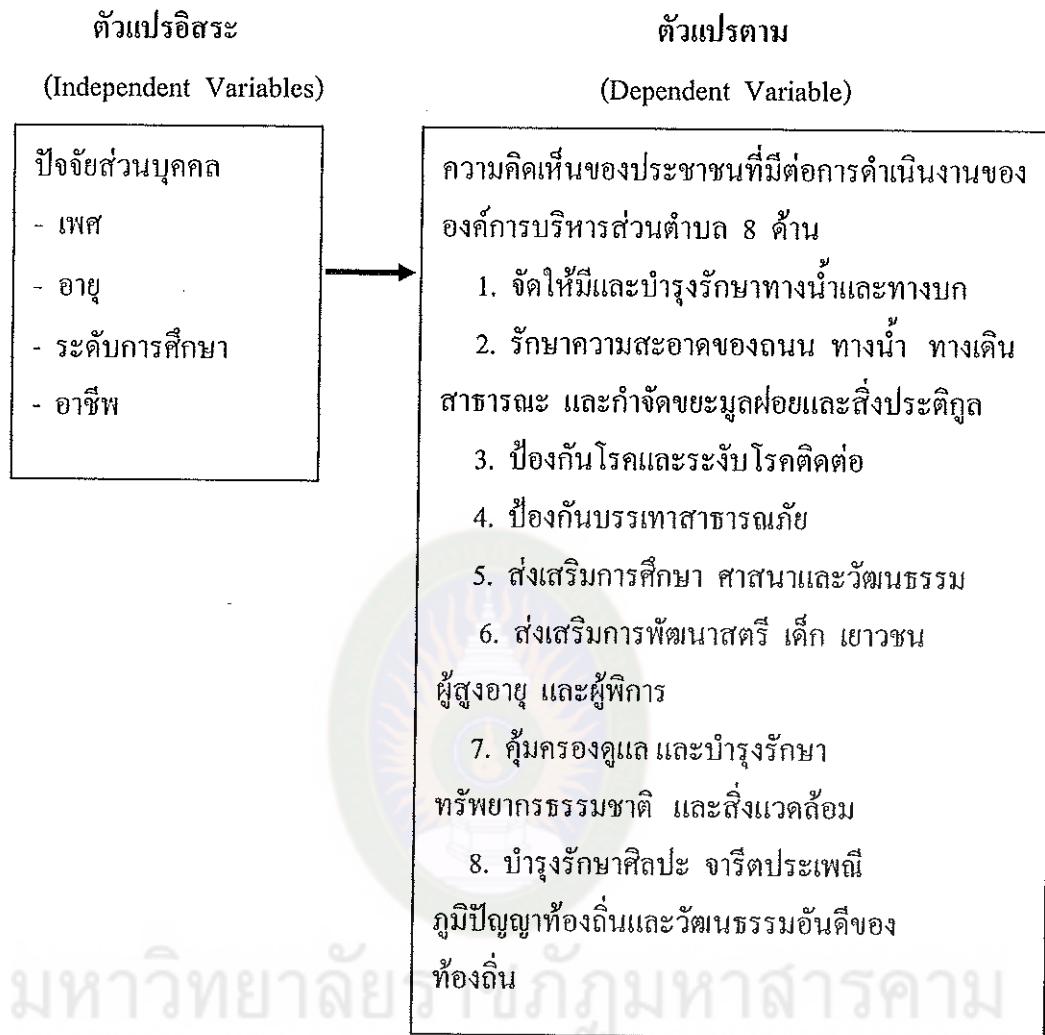
สุรัตน์ พิมนิสัย (2548 : บพคดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้านจากทั้งหมด 4 ด้าน พบว่า ทุกด้านมีปัญหานอกเหนือจากการบริหารงานทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง และจำแนกเป็นรายข้อของแต่ละด้านพบว่าปัญหาการบริหารงานทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง 2) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดกาฬสินธุ์ที่มีปัญหาการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดกาฬสินธุ์ที่มีอายุและระดับการศึกษาแตกต่างกัน พบว่า คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 25 – 34 ปี อายุ 35 – 44 ปี และอายุ 45 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมและรายด้าน

ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มัธยมศึกษาหรือ ปวช. อนุปริญญา หรือ ปวส. และระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลส่วนมากยังประสบปัญหาในการบริหาร ทั้งนี้เกิดจากตัวของบุคลากร ผู้บริหารเอง เช่น การขาดความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ การไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนของและบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลในการดำเนินการให้บริการ สาธารณูปโภคต่าง ๆ ดังนั้น การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจะเป็นข้อมูลหนึ่งในการพัฒนาปรับปรุงการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลต่อไปได้

7. ครอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะเชา อำเภอเมือง จังหวัดอํามานาจเจริญ ผู้วิจัยได้ศึกษาอํามานาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสถาบันตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2546 ทั้งหมดมี 9 ด้านแต่ผู้วิจัยได้กำหนดการศึกษา 8 ด้าน ผู้วิจัยได้กำหนดกำหนดครอบแนวคิดดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนภูมิที่ 3 : กรอบแนวคิดในการวิจัย